

Ny Carlsberg Porter er lig engelsk!

Silkehuset.

J. R. Schjelderups Eff. Vimmelskaftet 39.

Største og billigste Silkevarelager i Norden.

Købte Varer sendes franko overalt. Prøver sendes franko udenbys.

Normal-Toiletsæben.

Der eksisterer kun en virkelig Normal-Toiletsæbe, nemlig Schweizer-Magasinets; thi før denne i 1886 blev bragt i Handelen kendtes end ikke Navnet Normal-Toiletsæbe. Alle de andre Sæber, der nu benytter dette Navn, er følgelig Fabrikater, der søges afsatte ved Hjælp af det velfortjente Ry, den ægte Normal-Toiletsæbe i de forløbne 9 Aar har vundet. Efterligningerne er alle mislykkede, fordi de paagældende Fabrikater ikke kender den ægte Normal-Toiletsæbes Fremstillingsmaade, som betinger dens specielle Egenskaber.

Før at sikre disse værdigheder, forsyngte Sæbe m. Magasinets hosstaaende

Køberne mod løse Efterligningens hv. Stk. Schweizer-Firma og Varemærke.

Om den ægte Normal-Toiletsæbe udtales i Bogen: »Hudens og Haarets Pleje«: »Denne Sæbe anser jeg for den mindst mulige Form, hvori Sæbe overhovedet kan anvendes«.

Samtidig med at Normal-Toiletsæben virker beskyttende for Huden som ingen anden Sæbe, er den letsommende med et behageligt crêmeagtigt Skum, og det bliver Enhver det uundværligste Toiletmiddel.

Efterligningernes Eksistens er jo den bedste anbefaling for den ægte Vare — men vi advarer Køberne mod at tro, at de kender Normal-Toiletsæben, fordi de har søgt en Efterligning.

Den ægte Normal-Toiletsæbe koster 40 Ø. pr. Stk. (ca. 1/4 Pd.). Den eksporteres til og forhandles i alle civiliserede Lande; i Danmark og Sverig sælges den hovedsagelig paa Apotekerne.

Forlang med ovenstaaende Varemærke. Schweizer-Magasinet.

anbefaler

Badehaandklæder.

Amatør-Kartons.

Alle Arter. Billigst. Karton-Fabriken, Løngangsstr. 37.

J. Tjims Sønner,
Telefon 2745. Vesterbrogade 44, Telefon 2745.
anbefale

Havemøbler, Haveslanger, Plønevandere, Isskabe, Flueskabe og Høkkasser.

Prof., Dr. Jaegers Original Normal Underbeklædning.

Dette kontrollerede Fabrikat har vundet den største Udbredelse over hele Verden og har vist sig som den sundeste, holdbareste og behageligste Underbeklædning. Krymper ikke i Vask og mister aldrig sin Varmeevne og Blødhed. Faas kun i Eneudsalget, Østergade 19. Illustrerede Kataloger med Prisliste franko.

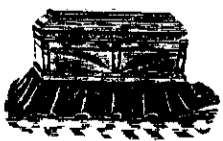

koster pr. Stk. 40 Øre, 6 Stkr. 2,20, 12 Stkr. 4,00, 36 Stkr. 11,00. — Vilsoët's Eau de Cologne 1/1 Fl. 2,50, 1/2 Fl. 1,35. Toilet-Eddike Gl. 1,00, Eau de Quinine Gl. 1,00, 1/2 Fl. 2,00, 1/1 Fl. 4,00. Honningvand 1/2 Fl. 1,00, 1/1 Fl. 2,00. Brillantine Gl. 0,50 og 1,00. Tandpulver, rødt, hvidt og Campher, 30 Ø. Æsken. Vilsoët's Crème Hygiénique i Porc. Daaser 1,00. Amykos 1/2 Ltr. Fl. 40 Øre. Extrait Violette de Parme og Ylang-Ylang pr. Gl. 1,00, 1,50, 2,00, 2,50, 3,00 og 4,00.

Største Udvalg i engelske og franske Parfumer, Sæber og Toiletartikler: Tand- og Nøglebørster. Haarborster, Kamme m. m. Levantiner Bade- og Toilet-Svampe.

Esprit de Rosenbourg Gl. 0,60, 1,00, 1/2 Fl. 2,00, 1/1 Fl. 4,00.

F. C. Vilsoët,
22. Amagertorv, Stuen.

N. P. Røstrups
bekendte

Ligkistemagasin " 34 & 36,
men ikke 38 i
Walkendorffsgade
(Store Helligøjststræde)
bag Helligaandkirken.

NB. Man bedes lægge Mærke til Nummeret og Navnet.

Drikkesyge

helbredes uden Afbrydelse i Arbejdet.
Knabrostræde 30, l. Fru S. Pedrin.

Mod Forkjølelse

anbefales alle Sorter
Bolcher og Pastiller
af
F. Demants Efterf.s
bekjendte udmærkede Fabrikat.
Frederiksberggade 3.

Intet Haaraffald!

VITALINE

standser paa kort Tid det stærkeste Haaraffald!
Fremkalder ny Haarvækst!

Virkning ufejlbarlig!

Pris: 1 Kr. 50 Ø.

Faas i alle Parfume- og Materialforretninger.

Anbefalinger:

Undertegnede har anvendt Vitaline meget i min Frisørforretning, og der overbevist mig om dets fortrinlige Virkning, idet mange af mine Kunder ikke alene have faaet Haaraffaldet standset, men tilige ny Haarvækst er fremspiret.

Emilie Frederiksen,
Tordenskjoldsgade.

Efter i flere Aar at have forhandlet Vitaline, kan jeg anbefale det som det bedste Middel mod Haaraffald. Alle, der have benyttet det, have udtalt sig rosende om det, hvorfor Afsætningen ogsaa har været stadig tiltagende. Af alle Specialiteter til Haarets Pleje sætter jeg Vitaline højest.

P. T. Breining,
Ny Østergade 2.

Kongens Klub,

Restauration og Selskabslokaler,
Østergade Nr. 15.
Frokostretter i stort Udvalg fra 10-1 à 50 Ø.
Diner fra 1-6 à 1 og 2 Kr.
Bestillinger paa større og mindre Selskaber modtages.
Elektrisk Lys. Telefon 1073.
J. Rohde,
fh. Overkellner i Langelinies Pavillon.

H. O. GRAVE,

34, Gl. Strand 34.

Lager af prima engelske

Bordservicer
og
Servantestel.

Brug altid

Fabriken Grand Danois

Hunde- og Hønsesfoder.

Glimrende Resultater. Anbefalet af Zoologisk Have med flere Autoriteter.

Forlang Brugsanvisning og Analyse.

L. C. Vald. Andersen, Hellerup.

Forhandlere antages. Telefon 2121.

Violette Russe.

Ukendt Styrke.

Sjælden Vellugt.

à 2 Kr. og 3 Kr. 50 Øre.

J. FISKER & Co.

Frederiksberggade 30,

Frederiksberggade 31.

Vore Parfumer faas i Provinserne hos Materialister, Boghandlere og større Kjøbmænd.

TELEFON 3572. NØRREGADE 30

Trafkes fra 12-1 og 4-6.

Valdemar Schmidt,
MALERMÆSTER.

Stor Værkstedsplass for elegant Møbel- og Skiltarbejde

Træ-Sløjf,

Høvlebænke og Værktøj

for Hjem og Skole.

Niels P. Knudsen,

Snedkermester,

Leverandør til »Dansk Sløjfeforening«.

Vesterbrogade 65, Sbg., København V.

Drummond Castle.

Den 17de Juni bragte Telegrafens Efterretning om, at det store engelske Rhederi, *Philip Curries* Skib *Drummond Castle* var gaaet under ved *Ouessant* ved den franske Kyst. Skibet, der var assureret for 5 $\frac{1}{2}$ Million Francs, befandt sig paa Rejse fra Kap til London; om Bord var foruden en Besætning paa 105 Mand 145 Passagerer. I alt blev kun 3 Mand reddede, nemlig en Fyrbøder, en Matros, *Wood*, og en Passager ved Navn *Marguard*. Den sidste har givet en gribende Skildring af Katastrofen:

»Tirsdag Eftermiddag, d. 17. Juni — fortæller han — blev Vejret roligt, efter at vi i flere Dage havde lidt under en stærk Storm, og samtidig indhyledes vi i en saa tæt Taage, at Kaptajnen lod stoppe og foretage Lodninger. Da det var sidste Aften, vi skulde tilbringe om Bord, arrangerede Passagererne en selskabelig Sammenkomst, der varede til Kl. 10 $\frac{1}{4}$. Paa det Tidspunkt gik jeg et Par Gange op og ned ad Dækket og gik derpaa ind i Rygesalonen.

Medens jeg sad her, følte jeg et let Stød; det var, som om Skibet skurede hen langs et Bolværk. Jeg skyndte mig ud, men tilsyneladende var min Skræk ugrundet; alt syntes at være i Orden. Da — næsten pludselig — begyndte Skibet at helde forover, og jeg forstod, at det havde stødt haardt. Da jeg tænkte, jeg vilde kunne komme til at tilbringe en kold Nat paa Havet i en lille, aaben Baad, greb jeg min Overfrakke og af Forsigtighedshensyn et Redningsbælte. Jeg havde næppe faaet Tid til at gøre dette, før Skibet sank, og jeg selv befandt mig ude paa Bølgerne. Der var en syv—otte Personer i Nærheden af mig. Mellem dem var en Kvinde, som i sin Angst slyngede Armene om Halsen paa mig; jeg gjorde mig ikke fri for hende, før jeg kunde anbringe hende paa en flydende Planke. Da Dagen gryede, var vi kun tre, alle Mænd, jeg, Mr. Ellis, fjerde Officer, og en Passager, hvis Navn jeg ikke kendte. Imidlertid kunde Passageren ikke holde sig længere oven Vand; han gik under et Par Gange, kom atter op og forsvandt. Mr. Ellis begyndte ligeledes at opgive Haabet om Redning. Henimod Kl. 9 tror jeg, han gik under.

Omtrent paa denne Tid opdagede jeg en Fiskerbaad, som jeg raabte an af alle Kræfter;

men jeg fik intet Svar. Fra dette Øjeblik tabte jeg Bevidstheden om, hvad der foregik; jeg husker intet om, hvad der skete, før jeg aabnede Øjnene og saa en Fisker bøjet over mig ...»

Matrosen *Wood* laa syg i sin Køje, da han mærkede et heftigt Stød og hørte en Bragen, som om Skibet sled sig hen langs en Klippe. Det var Kl. 11 Tirsdag Nat. Han skyndte sig straks op paa Dækket, hvor han fandt Kaptajnen fuldstændig rolig; der herskede Orden overalt. Overmaskinmesteren begav sig ned i Maskinrummet

broen, søgte med beundringsværdig Fatning og Koldblodighed at træffe Anstalter til Redning, men Katastrofen gik saa hurtig for sig, at alt var forgæves. Vandet trængte ind flere Steder, og Damperen blev med rasende Hurtighed trukket ned i Afgrunden. —

Farvandet omkring *Ouessant* — lidt nord for Brest — er berøgtet for sin Farlighed, og det undgaas derfor omhyggeligt især i taaget eller stormfuldt Vejr. Søkyndige Folk have ikke kunnet forklare sig, hvorledes Kaptajn *Pierce* er bleven drevet ud af sin naturlige Kurs og er kommen i Berøring med Klippegrundene ved *Ouessant* og *Ile de Molène*, hvor Katastrofen foregik.

Det var *Drummond Castle*, der i Fjor med Gladstone om Bord besøgte Frihavnen ved Kjøbenhavn paa Vej til Kielerkanalens Aabning.

Strøtanker.

Naar man skal tale til en større Folkeforsamling, er der to Maader, som altid vil gøre Indtryk: at fortælle dem noget, de ikke forstaa, eller noget, de er vant til at høre, og som smigrer dem.

Hvilket Landskab er kedeligt for det Øje, som er fyldt med Glæde, og hvis Lykke kaster Glans over alt.

Styrke er ofte kun et andet Navn for frivillig Underkastelse af en uafhjælpelig Svaghed.

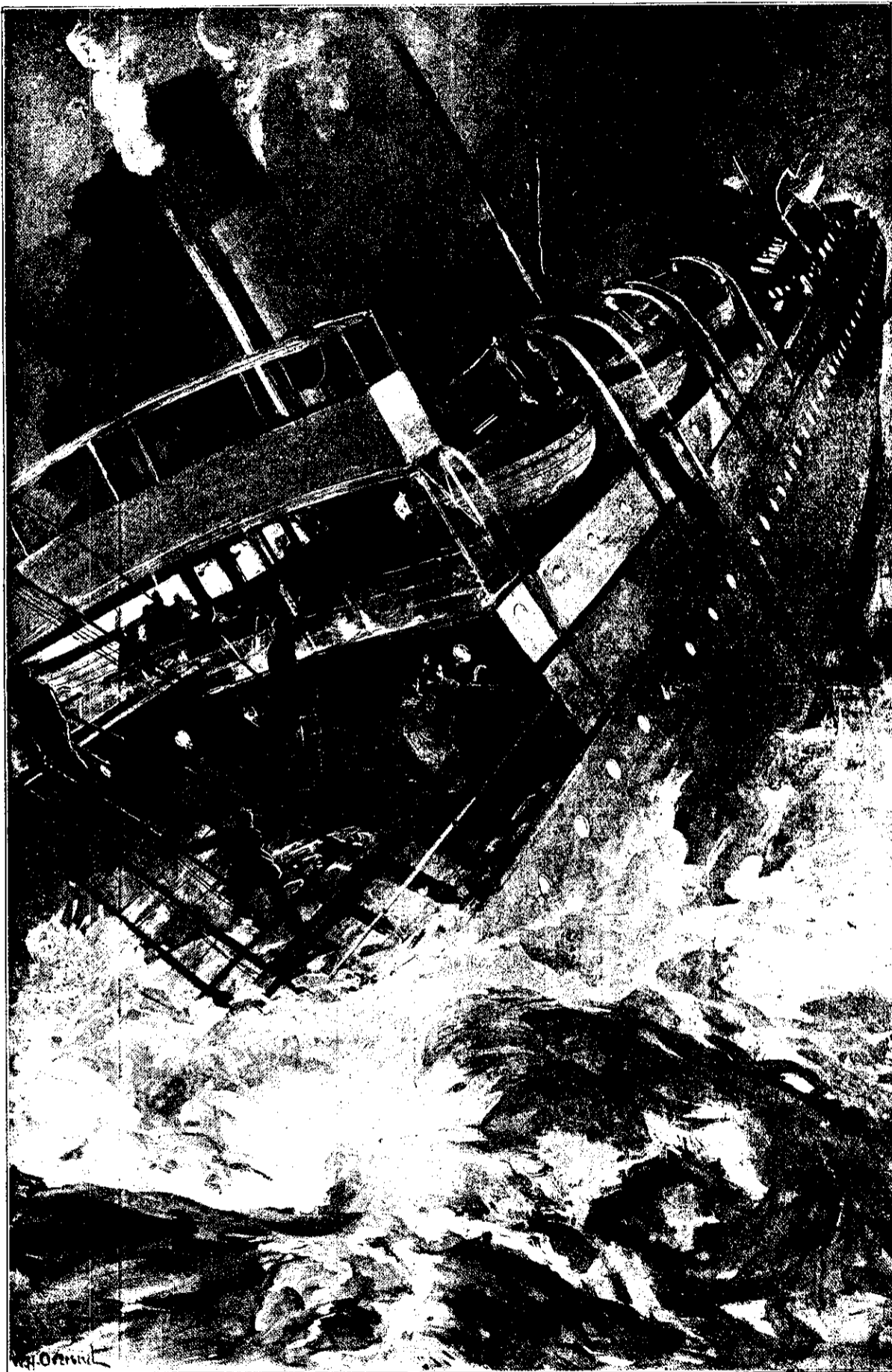
Uvidenhed er ikke saa fordømmelig som Humbug, men naar den vil foreskrive Leveregler og Piller, kan den gøre langt mere Skade.

Nogle Mænds Venlighed og Kærmageri forbitrer mere og er mere ydmygende end andres Haan; men den ynkværdige Kvinde, som en Gang hemmeligt har gjort sig afhængig af en Mand, der staar under hende i Følelse, maa bære Ydmygelsen af Frygt for, hvad der er værre.

Der er Kvinder, hvis Skønhed gør et stort Arbejde lettere for en Mand, i Stedet for at drage ham bort derfra.

Det er et godt Menneske, som trods Verdens Elendighed er glad ved at have levet, fordi han eller hun har bragt Hjælp til andre, der have trængt dertil.

Det Liv er det bedste, hvor man bærer alt og gør alt, besjælet af saa stærk en Følelse, at dette eller hint i ens ydre Omstændigheder slet ikke kan faa nogen afgørende Betydning.

Drummond Castles Undergang.

og standsede Maskinen. Kaptajnen beroligede Passagererne og gav Befaling til at sætte Baadene ud. Netop som de vare parate til at sættes i Vandet, sank Skibet pludselig, syv Minuter efter, at Baadene vare løsnede. I samme Øjeblik, Skibet begyndte at synke, opløstede Kvinder og Børn i deres forfærdelige Dødsangst og Hjælpeløshed et næsten unaturligt Jammerskrig. Mændene vare som forstenede og lammede af Skræk og Forfærdelse. Kaptajn *Pierce*, der sammen med Løjtnant *Brown* befandt sig paa Kommando-

Illustreret Tidende

Nr. 40.

Udkommer hver Søndag.

Kjøbenhavn den 5. Juli 1896.

3 Kr. Kvartalet. Enk. Nr. 50 Øre.

37. Bind.

General C. A. F. Thomsen.

Generallejtnant C. A. F. Thomsen. SK*. Dmd.

Søndagen d. 28de Juni d. A. afgang Generallejtant, fhv. Krigsminister *Christian Albert Frederik Thomsen* ved Døden. General Thomsen havde i længere Tid været syg; hans nedbrudte Helbred havde allerede i sidste Rigsdagssamling tvunget ham til midlertidigt at forlade Landet og sin Post som Krigsminister. Den Helbredelse, han søgte i Syden, blev dog ikke af Varighed. Kort efter sin Hjemkomst maatte han definitivt nedlægge sit Embede, og hans Nærmeste kunde ikke være i Tvivl om, at han kun havde kort Tid tilbage.

Det er en i mange Henseender betydelig Mand, Danmark har mistet i General Thomsen. Baade som Militær og som Politiker har han spillet en fremtrædende Rolle. Han var født 31. Maj 1827 i Kjøbenhavn og tog i 1844 Artium; det var oprindelig hans Hensigt at studere Teologi, men Krigen 48 begejstrede ham som saa mange andre af Datidens Ungdom. Han meldte sig som Frivillig og blev straks Underofficer i Infanteriet; imidlertid avancerede han hurtig, og hans Tilbøjelighed for Militærstanden slog under Feltoget 49 saa dybe Rødder hos ham, at han under Vaabenhvilen besluttede at forberede sig til Akademiet. Efter at have taget Adgangseksamen (1850) rykkede han paany som Sekondlejtant i Felten og deltog bl. a. i Slaget ved Isted; kort efter blev han ansat ved den kommanderende Generals, de Mezas, Stab, og derfra gik han efter Krigen ind paa Højskolen. Han blev Premierlejtant 1856 og var derefter i en længere Aarrække ansat i Generalstab, særlig en Tid i den topografiske Afdeling. Fra Begyndelsen af 1860 var han befalet til Tjeneste i Krigsministeriet, hvor hans Karrière derefter navnlig udfoldede sig; dog afbrød Krigen 64 en kortere Tid hans Virksomhed i Ministeriet, idet han under den var Souschef ved 4de Divisions Stab og senere Stabschef ved den norske Arméafdeling. Endnu under Vaabenhvilen kaldtes han imidlertid tilbage til Ministeriet, hvor han avancerede meget hurtigt, samtidig med at hans militære Rang steg. Fra Efteraaret 1868 var han Direktør for Krigsministeriet. I denne Stilling fik han en meget væsentlig Indflydelse paa Udførelsen af Hærloven 67. Hans betydelige administrative Evner og indgaaende Kendskab til sit Departement var bleven meget bemærket, og han udnævntes til Formand for Kommissionen for Hærlovens Revision. Da General Haffner i Slutningen af 1872 gik af som Krigsminister, blev Thomsen d. 23. Decbr. udnævnt til hans Efterfølger, og han varetog samtidig midlertidigt Marineministeriet.

Som Krigsminister fremsatte Thomsen i Rigsdagssamlingen 73—74 den første Plan til Københavns Befæstning, hvorfra den lange konstitutionelle Kamp historisk set kan dateres. Da Ministeriet Holstein faldt i Juli 1874, traadte ogsaa Thomsen af som Krigsminister, og paa det Tidspunkt var Forsvarssagen ikke kommen et Skridt videre, medens Kampen mod Folketingsparlamentarismen allerede var i fuld Gang. Ministeriet havde demissioneret, fordi det ikke i Landstinget fandt nogen virksom Støtte; Thomsen fandt imidlertid som Medlem af Folketinget for Helsingørskredsens (fra 12. Marts 1873) Lejlighed til at sætte sin Person ind paa de Ideer, han havde kær, og han blev et fremtrædende Medlem af det nydannede Rimestad'ske Højre. De meget betydelige organisatoriske Evner, han paa andre Omraader havde lagt for Dagen, gjorde sig ogsaa gældende i det Parti, han tilhørte paa Tinge; han blev Medlem af Højres Bestyrelse og efter Rimestads Fald Formand for Folketingets Højre.

Paa Rigsdagen var General Thomsen personlig meget afholdt; han var en omgængelig og imødekommende Personlighed, der havde let ved at vinde Venner. Hans fremskudte Stilling som Formand i Højrepartiet og som den overbeviste, saglige og fagligt myndige Tilhænger af Befæstningspolitikken gjorde ham en Tid til Skive for Oppositionens heftigste Angreb, der navnlig tog Næring af hans Udnævnelse til Direktør for Landbohøjskolen (1884). Men efter at Kampen var stilnet noget af benimod Slutningen af 80'erne, blev der ogsaa Ro om General Thomsens Person, og hans Administration af Landbohøjskolen har kun fundet Anerkendelse.

Under den lange storpolitiske Kamp stod Thomsen som en af Ministeriet Estrups stærke Støtter i Folketinget; Københavns Befæstning interesserede ham stærkt, og han tog ofte Ordet — baade paa Tinge og i Bøger — for at forsvare den. Han talte noget ubehjælpomt, stødende, lidt svævende og mærkeligt famlende, skønt han var i høj Grad hjemme i sit Emne; først naar han var bleven ægget, eller naar han havde talt sig selv varm, fandt han naturlige og prægnante Udtryk for sine Tanker.

Som Rigsdagsmand holdt General Thomsen sig en Del tilbage i Begyndelsen af 90'erne, og først den af Bojsen paa det forhandlende Venstres Vegne indledede Forhandling om den nye Hærlov kaldte ham atter frem. Han var en af Ophavsmændene til den nye Lov, der i saa væsentlig en Grad har lettet Værnepligten og økonomiseret paa det militære Budget. For anden Gang blev han (11. August 94) Krigsminister, i det nye Ministerium Reedtz-Thott, med den særlige Opgave at føre en Hærlovsreform ud i Livet. De væsentlig forandrede politiske Forhold, hvorunder dette Ministerium blev til, bevirkede ganske naturligt, at General Thomsens Portefeuille ikke blev meget omstridt.

General Thomsen var en fremragende Embedsmand, der ogsaa som Politiker viste baade Evner og Fasthed. Han havde vundet sig mange Venner, og han nød den største Agtelse ogsaa blandt sine Modstandere, med hvem han kæmpede en Principstrid, der strakte sig over mere end 20 Aar.

Stambogsblad.

(Til E. A. W.)

Kærlig ikke for mig, sagde Morgengry,
med Larkesang og solforgyldte Drømme;
kræv ej af ham, du kysser blidt og bly,
til Tak en Sang i Toner unge, ømme.

Hvor glad du ler, hvor frisk og rosenrød,
til mig, hvis Læber Tavshed snart skal lukke,
kan nu jeg kun ved Morgensolens Glød
som Memnosstøtten klinge brudt og sukke.

Thor Lange.

Forgiftet.

Fortælling af F. C. van der Burgh.

(Fortsat.)

Fødder! — store — smaa — klodsede — lette — dvælende — tjenstvrige — elegant dansende eller styrrende af Sted — tunge af de Tallerkestabler, Armene bar. De, der boede i Lejligheden under Professorinde Bruhn, tænkte overrasket: Gud fri os! gør det en saadan Alarm, naar man har Bal — eller er det Tusindben, de Mennesker deroppe! Lysekronerne klirrede, og bekymrede Blikke løftedes op mod den store Revne i Loftet henne ved Kakkellovnen.

Men i selve Balsalen deroppe hørtes kun de lette Saalers svippende Gliden, den brusende Musik og, naar den sank ned i Piano, det brusende Virvar af mange glade, unge Stemmer.

Det var temmelig langt hen paa Aftenen, da Hallén kom. En meget højtstaaende Dame havde stævnet ham til sig just ved det Klokkeslet, hvor Ballet skulde begynde. Hun havde hørt ham ved hver af hans Succes-Koncerter og ønskede ham nu som Informator.

Hallén var kommen paa Mode. Hans Billede stod i Vinduerne med Forstørrelsesglas foran; naar han assisterede ved en Koncert, var det anført paa Programmet med smældede Bogstaver, og hans Moder blev bombarderet med Blomsterbuketter. »Kunde hun ikke lægge et godt Ord ind for dem, saa at han i alt Fald overfor dem brød det løjerlige Princip ikke at ville informere Damer.« Og hun lagde gode Ord ind for dem, og hver enkelt følte sig smigret, fordi han for deres Skyld brød sit Princip. Onde Tunger mente for ikke at bryde et andet Princip: at gøre Penge. Men interessant var han nu og saa smuk og sød og saa naiv! Som naar han for Eksempel i Talens Iver kom med sin hvide Haand og lagde den frejdigt og varmt paa de skønnes Arme; det var ikke muligt at blive vred paa ham for det, der af andre Herrer vilde have været en Fornærmelse. Den stakkels, smukke, unge Mand, der gik om som Krøbling for Livstid — hvem undte ham ikke et Haandtryk, et Blik, naar det kunde glæde ham! Og de blonde og mørke Hoveder bøjede sig deltagende mod ham, og de blaa og brune Øjne lod ham kigge fortroligt helt ind i sig, og de friske, røde Læber smilede kun, naar der forekom en eller anden lille Ukorrekthed fra hans Side.

Og han selv boltrede sig i denne Blomsterhaves Sol og Duft med sand Virtuositet.

Han var kommen her til Landet med det faste Forsæt at skabe sig en Stilling som Sanglærer, og han havde ogsaa allerede Foden inden for Døren i en af vore største Musikskoler. Det skulde denne Gang være Alvor; Drengen skulde rystes af Ærmet — men — men saa maatte ogsaa hun, Kvinden, spærres ude af hans Tilværelse for en Stund — hun var ham en Fristelse til at tage Livet »con amore«.

Men det gik jo godt allerede, han tjente mange, mange Penge — selv Mor maatte indrømme det — og saa var de saa søde, alle disse smilende Øjne, og Herre Gud! det var jo egentlig saa ganske uskyldigt, det hele — aldrig Orgier, der kunde tage paa Kræfterne og svække Stemmen. Hvorfor saa ikke flyve ud igen i Solens Straaler? Se nu hende dér for Eksempel! — straalende dejlig! — kongelig! — ja! var det ikke rigtigt, at han straks havde kaldt hende Prinsesse Suleika!

Anne-Mathea stod rank og smilende lidt borte fra ham, ude paa det i Øjeblikket tomme Gulv; hun strakte Haanden ud mod ham, mens hun som en Spørgen bøjede Hovedet et Par Linier til den ene Side. Og stadig med Blikket i hendes, smilende som hun, gik han dvælende de Par Skridt hen mod hende; med sin forunderlig veltørende Grace bukkede han for hende, dybt og langsomt, som nylig i de fornemme Sale; saa lagde han Armen fast om hende og førte hende frem mellem de dansende, som atter var begyndt at træde ud af Rækkerne.

Anne-Mathea følte, at man saa' paa dem, saa', at de var et smukt Par. Hun kastede Hovedet lidt bagover og lo en Smule, ikke forfængelig hovmodig over at høre sin Skønhed til Skue for de mindre benaadede, men glad som Fuglen, der føler, dens Vinger bærer højt. Det var ikke det, at hun var smuk — og det maatte hun vel

være, Hallén havde fortalt hende det de hundrede Gange — det var ikke det, der i Øjeblikket gjorde hende saa berusende glad. Heller ikke var det, fordi man saa' og beundrede hans Skønhed; ofte havde det frydet hende at se hans Blik, hans Smil, den hele Harmoni, der var over ham — men det var ikke det, der nu gjorde hende glad: det var en underlig, hemmelighedsfuld Fryd over, at de to tilsammen blev stirrede paa af mange undrende Øjne. Og hvor var hun glad ved at tro, at han folte det samme! Han blev ved, blev ved at fore hende Salen rundt, og da Musiken standsede, slap han hende med et Suk og et Haandtryk — men uden Ord.

Professorinden syntes godt om Hallén. Hun kom til at fortælle ham, at hun som nygift havde været en Tid lang i Stockholm og derfor huskede alt deroppe som i et Rosenskar. Efter at næste Dans var begyndt, kom Hallén til hendes store Forundring ind til hende i Kabinettet, hvor hun lumskelig havde tænkt sig at faa en lille Opmuntning af Aftenavisen.

»Nej! nej!« sagde han paa sin indtagende, tiggende Maade. »Faar vi to nu ikke Lov at tale en Stund sammen om Stockholm?« Med et Smil trak han lempeligt Avisen ud af hendes Haand og satte sig paa en saa lav Stol, at han næsten laa paa Knæ.

»Men De skal jo ind og danse, Barn!« Hun lo og klappede ham let paa Skulderen; hun kom i Tanker om, at han kun havde én Arm til at føre sin Dame med, og som det gik alle Kvindehjerter ved at tænke paa hans Ulykke, gik det ogsaa hendes — det fløj ham i Møde, mødte ham i et kærligt Blik, lod med en øm og inderlig Klang i hendes Stemme, mens hun spurgte: »De er maaske træt!«

Der gik et alvorligt Træk over hans Ansigt: »Det er jeg saa tit! — nej, men Fru Professorinde —« han saa smilende paa hende: »De sagde: den Tid staar i Rosenskar for mig. Og saa maa jeg høre om den — tænkt! at tale med en Kvinde om Rosentiden i hendes Liv — det er ikke lidt, det!« Han tog hendes Haand og førte den ærbødigt til sine Læber. »Hvor boede Professorinden den Gang?«

Mer behøvedes ikke; lidt efter var hun med Liv og Lyst midt inde i hinc glade Dage, og som der for hende selv gradevis steg flere og flere glade, lyse Minder frem, blev hendes Tale alt mer og mer spækket med Lune og Liv. Hallén sad smilende og saa' paa hende og vilde vanskelig bort fra hende igen.

Kort efter dansede han med Anne-Mathea. Han udbredte sig med en saadan Varme om hendes Moder, at hun leende udbød: »Jeg tror ikke, der mangler meget i, at De forelsker Dem i Mor.«

»Mangler! — Nej, kære! Jeg er det dertil!« Han pegede op over begge sine Øren.

De var gaaet ud i Entréen, der i Aften var dannet om til Kabinet. Anne-Mathea stod og stødte febrilsk ivrig til Vinduet, som hun vilde have op. Hun lo og smilte, men der var ikke nogen rigtig glad Klang i Stemmen, da hun begyndte: »Ogsaa i Mor!«

»Ogsaa?« Hallén stod tæt bag hende og saa med et dæmrende Smil paa hendes smukke, blottede Nakke og Hals. Hun var i Tidernes Løb bleven saa vænnet til, naar han saadan paa sin lidt frisindede Maade stillede sig tæt op ad hende, at høre ham hviske: »Dejlige Prinsesse«, eller kun det ene Ord: »Suleika«, der i hans bløde Sprog og med hans Stemme lød som et Kærtegn — hun var saa vænnet dertil, at det næsten stødte hende, at han nu tav. Maaske dét bidrog til at gøre hende saa irriteret over, at det Vindue var »i den Grad fast-frosset«. Med sin lille, knyttede Haand huggede hun paa det, saa at den smertede, og hendes Hjerte bankede voldsomt. — »Ja! ogsaa i hende og ogsaa i Bibi Hammer.«

I det Nu, Ordene vare udtalte, angrede hun dem — ubeskriveligt! Hvad maatte han tro? Hun selv blev egentlig ogsaa overrasket ved dem; hun havde slet ikke villet sige saadan noget til ham, havde knap gjort sig klart, at hun tænkte det, det fløj helt uanet ud af hendes Mund og laa nu der i hans Øren og gjorde Skandale.

Han bøjede sig tættere frem over hende som for at hjælpe hende med Vinduet. I det samme fløj det op paa vid Gab, den store, tilsnede Gaardsplads laa stille og uberørt, en enkelt, fredelig Lygte kastede Skar ud over den og lyste op for de store, tavse Snefnugs lette Dans om

dens klare Glas. Anne-Mathea anede ikke, hvad hun skulde sige, men denne Tavshed var uudholdelig. Saa gjorde hun Situationen endnu værre ved at tilføje: »Det fortalte hendes Søster mig da før.« Saa bøjede hun sig ud ad Vinduet og lod begærlig Køligheden kvæge den varme Hals, de brændende Kinder, de forvirrede Tanker....

Hun følte hans Arm om sit Liv og hans varme Mund paa sit Haar, og med sin bløde Stemme sang han ganske pianissimo:

»Warum willst du Andere fragen
die's nicht meinen treu mit dir?
(Glaube nicht als was dir sagen
diese beiden Augen hier! —

Hun lukkede sine Øjne og lod sig vugge ind af bløde, berusende, uklare Tankebølger. Aa! — han havde saa ofte sunget den Sang, at hun ikke havde glemt den sidste Linie — saa ofte, at han maatte vide, hun ikke havde glemt den:

Was auch meine Lippen sagen
sieh mein Aug': Ich liebe Dich!

Hans Arm laa fastere om hende, Lærerne gled stille frem over Panden, ned over Tindingen. Saa fløj hun op af sin Letargi.

»Gud! de er holdt op at danse!«

I næste Nu var han alene, og hun inde i Dagligstuen hos de andre.

Han blev staaende lænet mod Vinduesstolpen. Han frydede sig over Stemmningen her, frydede sig over det skønne Øjeblik, han havde haft, frydede sig over den Sang, han elskede — han sang den helt igennem Vers efter Vers — helst var han bleven staaende her eller var listet bort med det samme, gerrig over sin Skat af Stemning. Men saa havde han vel stødt Professorinden, og han vilde behage — behage alle!

Saa vendte han sig med et Suk fra Vinduet og stillede sig i Døren ind til Dansesalen, hvor Musikken nu atter spillede op. Hans Øjne søgte Anne-Mathea, halv forelsket, halv nysgerrig efter at se, »hvorledes hun tog det«.

Hun undgik ham, undgik at danse med ham, undgik at se paa ham.

Man begyndte at tage hjem.

Han sagde Farvel til Professorinden, forfulgte ikke den flygtende Anne-Mathea, der havde forskanset sig bag en hel Sværm »Veninder« — men efter at han havde faaet sin Kappe om Skuldrene, stod han endnu en Stund lænet mod Dørstolpen — med Chapeauclaqueen i Haanden — og saa' ind i Balsalen. Den laa tavs og underlig urydlig; en snakkende Klynge af lidt forpjuskede Baldamer stod midt paa Gulvet i Kreds om Anne-Mathea, Stemmer og Latter skar saa mærkelig koldt og uharmonisk gennem den store, tomme Stue, hvor før Musikken havde raadet med Klang og Harmonier; lidt efter lidt tyndedes Klyngen, den sidste Rest sivede ind i Dagligstuen, og Anne-Mathea gik et Par Skridt mod Døren for at følge Strømmen —

Saa standsede hun, vendte sig og saa' ham, der stod i Døren — hun havde hele Tiden set ham — hele Tiden talt og let febrilsk — fordi hun vidste, hun gjorde det under hans Blik. Resolut gik hun hen mod ham og rakte ham Haanden til Farvel — men uden Ord.

»Jeg vidste det!« sagde han med et Smil, som Anne-Mathea saa' var triumferende. Hun havde et Øjeblik Lyst til at rive sin Haand ud af hans og lidt spottende og meget sikkert trække sig bort fra ham, ind i sig selv, saadan som hun havde gjort overfor saa mange Mænd. — Hun havde Lyst, men kun et Øjeblik; i næste Nu havde hun mest Lyst til det, hun gjorde: blive staaende dér med Haanden i hans, tæt ved ham, bøje Hovedet lidt og lytte efter hans Stemme: »Jeg vidste, De vilde ikke lade mig gaa saadan!« Hun smilte — der var jo ingen Ting at sige, syntes hun. Hun følte saa tydeligt, at i dette Øjeblik ydmygede hun sig. Hvor det dog var underligt at tænke sig, at det Ord, hun ellers havde afskyet og forfulgt, det gik hun glad og smilende ind under — der var ikke det mindste bittert derved, hun syntes næsten, hun kunde med Lidenskab kaste sig ned i den Følelse. Saa kom andre til, og de skiltes.

Halléns Mor stod paa Trappen, bøjet ud over Gelænderet med en Lampe i Haanden og lyste for Sønnen, der langsomt steg op ad de mange Trapper. Hun sad altid oppe efter ham, hvor

længe det end trak ud, inden han kom. Der var varmt og lyst i den store, hyggelige Stue. Fugleburet ved Vinduet var dækket til, Hyacinterne duftede, en lille Sprit-Lampe brændte under den blankt polerede Kobberkedel, to Par sirlige Kopper og en Bakke med fint Brød stod ved Siden af. Kaffen begyndte at sprede sin Duft ud i Rummet. Tavst hjalp Mor ham med at faa den sorte Kjøle trukken af. Paa Lænestolens Ryg foran den rødglødende Kakkelovns Rist laa hans sorte Fløjels Hjemmefrakke, som hun nu hjalp ham paa, — tog den venstre, stive Arm og puttede den som et Barns ind i Frakkeærmet og gik saa ud af Stuen med Kjolen over Armen. Han satte sig tungt i Stolen foran Ovn. Lidt efter kom hun igen, hun skruede Spritflammen ned. »Naa! er du træt?«

»Nej! ikke saadan — ja! det vil sige, træt er jeg vel egentlig altid!« Han lagde sig tilbage i Stolen og lod hurtig sin Haand gaa en Gang op og ned over Ansigtet.

Hun kastede et Strøjblik hen paa ham. Naa! var Strengen stemt i den Tonart!

Lidt efter sagde han i et klangløst, ensformigt Tonefald: »Naar du saadan »fagmæssig« tager denne her Klods« — han løftede lidt paa den kunstige Arm — »og stopper den ned i et Frakke-Ærme, saa tænker jeg ofte, hvordan du mener, det vil lyde, naar jeg Bryllupsaftenen maaske maa bede: Aa, vær saa god at hjælpe mig med at spænde Armen af!« Han lo et lille haardt Kluk. —

Hun svarede ikke straks, stod rank og syslede med Kaffetøjet, med Ryggen vendt mod ham.

»Af hundrede Gange spænder du den selv af de nioghalvfems, saa jeg ved ikke, hvorfor der skulde komme Kludder i det netop Bryllupsaftenen. Af den Grund er det ikke værdt at blive sentimental. Jeg vidste for Resten ikke, at du tænkte paa Bryllup.«

Da han ikke gav andet til Svar end at sparke unødigt haardt til Kakkelovnspladen, gentog hun: »— at du tænker paa Bryllup!«

Et orakelmæssigt »Sludder!« var det Svar, hun opnaaede; han tænkte ikke i fjerneste Maade paa Bryllup. Havde han et Øjeblik drømt sig Anne-Mathea her, ventende paa sig i Nattens Stilhed?

»Du vil vel nok have lidt Kaffe; det er Bøner, jeg selv har brændt og malet!«

»Ja — ja — ja — kom bare med den,« sagde han utaalmodig som et vrantent Barn.

»Du kan vel komme hen og hente den selv, tænker jeg!«

Han rejste sig, slentrede hen mod Bordet og tog gnaven Kaffen og Brødet, som hun rakte ham. »Ulrikka!« sagde han mellem Tænderne og skubbede til Papirer og Regnskabsbog, som laa paa Bordet foran Moderens Sofaplads — »Altid sidder du, naar jeg er ude, som Ulrikka i Bjærget og spinder Guld.«

»Ja!« sagde hun fornøjet og satte sig lige overfor ham med sin Kop og sit Brød. »Men jeg har ikke Guldet hængende paa Væggene som Ulrikka i Komodien; jeg køber hellere russiske Papirer.« Hun lo. »Jeg hader det Folk,« — der gik et eget Træk over hendes Ansigt — »men gode Papirer har de, hvorfor saa ikke benytte sig af det!« Hun lo igen.

»Hvordan gaar det ellers?« Han begyndte at tøj lidt op; der er saa mange Kræfter bundne i det Ord: Guld.

»Godt! — Nu har du i fjorten Dage i Rad spist Middag og Aften ude i gode Huse, hvor du faar kraftig Kost; det tæller med — jeg behøver saa lidt, ved du — jeg har i Dag købt et lille Papir — —

De tav igen en Stund; han blev stadig blødere om Hjerte, han sad med Haanden under Kinden og tænkte paa den lille Kagekasse oppe i Banken, som gemte over ikke saa faa »smaa Papirer«.

»Mor,« sagde han med ét helt varmt og saa' paa hende med dette søde, halvt barnlige, halvt skælmisk selvbevidste Blik, som han vandt saa mange Sejre med ude i Verden — »Mor, jeg er bange, vi holder for meget af Penge; det gør én saa lille altid først at tænke paa dem — det ærgrer mig formelig at føle, hvor det virker paa mig, naar du siger, det gaar godt.«

Hun lo: »Spar dig de ophøjede Følelser, min Dreng; jeg behøvede bare at fortælle dig, at vi har mistet i Stedet for vundet, saa er det øjeblikkelig forbi med din Ængstelse for, at vi bliver »smaa« ved at tænke paa Penge.«

»Du er i Grunden en tør Natur, Mor.«

Hun smilte: »Det sagde ogsaa din Far; hans kunstneriske »Frodighed« sendte ham nu over Havet; jeg ved ikke, om du tror, du kunde have faaet Brødet af den — Brødet med lidt Smør og Kød paa, Oskar? Vel holder du af Skønhed, Glæde og Ungdom — og det klæder dig ganske udmærket at tale om din Kærlighed til de tre Ting — det ved du nok for Resten bedst selv; men du holder sandelig ogsaa af Smør og Kød paa Brødet, af god Mad og Drikke!«

Han lo og strakte Haanden ud mod hende. Hun rejste sig smilende, gik hen til ham og slog begge Arme om hans Skuldre. Hun saa alvorlig ned paa det smukke Hoved, der hvilede op mod hendes Bryst og trykkede ham fast og ømt ind til sig. Ja! han her, hendes Kærlighed, hendes Lidenskab, som hun vogtede skinsygt over, som hun gerne havde hengivet Livet for — han var ikke saadan, som hun vilde, at en Mand skulde være. Slet ikke! Alt, hvad hun kæmpede for at drive ham hen imod sit Ideal, saa lykkedes det ikke. Saa voksblød, saa flagrende, saa selvisk i sin indtagende Naivitet — akkurat som hans Fader — akkurat! Men Gud i Himlen, hvor havde hun elsket de to Mennesker!

»Du maa ikke være vred, fordi jeg var gnaven, da jeg kom hjem,« hviskede han. »Du aner ikke, hvor jeg er træt efter saadan et Bal — af at føre Damen med den stakkels, eneste Arm.«

Hun sukkede, men sagte, sagte, for at han ikke skulde høre det; hun havde jo gerne hugget begge sine Arme af, om det havde kunnet hjælpe ham. Men saadan noget tav hun med.

»Og saa at le og være behagelig,« fortsatte han, »mens jeg bare har Lyst til at flyve bort fra det hele højt op i den klare, rene Luft — op mod Stjernerne — eller maaske kun op til de høje Graner omkring vort gamle Hus der oppe ved Søen; Mor! Op til vort eget, dejlige Land! Somme Tider synes jeg, jeg kunde dø af Længsel — saadan ud i det blaa — jeg ved ikke rigtig efter hvad.«

Hun bøjede sig og kyssede ham paa Panden. »Ja, men den Længsel er det jo, som du skal filtrere og koncentrere til Vilje, ved du!«

Han rystede kun lidt paa Hovedet og saa melankolsk frem for sig. Hun klappede ham smilende over Haaret: »Mon der nu ikke igen skulde være en lille Pige, som du helst tog med dig i din Flugt mod Stjernerne?«

Han lo, flyttede ikke Hovedet fra Mors Bryst, sagde kun stille: »Det kan nok være!«

Der kom et alvorligt Træk i hendes Ansigt: »Ja, men det faar du ikke Lov til, Oskar, det vil jeg sige dig.« Hun strøg ham kærligt over Panden. »Det giver din Mor dig ikke Lov til; »fremd bin ich eingezogen, fremd zieh' ich wieder aus.« Her hører du ikke hjemme. Tag deres Penge — men din Hustru skal du tage i dit eget Land.«

»Hustru« — han vrængede lidt paa Ordet og rejste sig i det samme: »Hvem taler om Hustru?«

Hun stod tavs og saa' paa ham, der undgik hendes Blik; saa sagde hun bestemt: »Det andet faar du heller ikke Lov til.«

Han gik hen til hende; med sit mest indtagende Smil lagde han Armen om hendes Liv og førte hende over Gulvet. »Ja, se der stander nu din Myndighed, du allersødeste af alle Mødre. Helt til en Pige dreng skal du nu heller ikke tro, du kan gøre mig. Der er, tag mig Fa'n, det, du ikke faar Lov at blande dig i.« Han lo: »Nu skal du i Seng!« og aabnede Døren ind til hendes Soveværelse.

Hun stod smilende paa Tærskelen, inde bag hende lyste den grønne Natlampe med køligt Skær.

»Skal vi vædde?«

»Om hvad?«

»Om at du ikke faar Lov at gøre det andet heller.«

»Du er jo gal, Mor; bilder du dig ind, at du kan kontrollere mig?«

Men Stemmen lød ikke saa aldeles sikker.

(Fortsættes.)

Julius Holmblad.

28. Oktober 1852 — 17. Juni 1896.

ed Fødsel hørende til en, ved Ægteskab knyttet til en anden af Københavns ældste og mest ansete Handelsfamilier, var Julius Holmblads sociale Position paa Forhaand givet. Men det maa siges om ham, at han ikke slog sig til Ro ved denne; tvertimod søgte han ved sin klare Forstand og Indsigt og med den Energi, Arbejdslyst og rastløse Iver, han havde arvetaget efter sin Fader, den i 1890 afdøde bekendte Fabrikejer, Etatsraad L. P. Holmblad, at udvide og befæste den.

Det var oprindelig Tanken, at Julius Holmblad skulde være traadt ind i Faderens udstrakte Fabrikvirksomhed;

han arbejdede ogsaa som ganske ung Mand nogen Tid i denne — vel kun kort, men dog længe nok til at vise sin Dygtighed — efter at han, der havde gaaet i Efterslægtsselskabets Skole, ved Studier paa polyteknisk Lærestanstalt og ved Rejser i Udlandet havde uddannet sig hertil. Men da han i Aaret 1877 havde ægtet

Etatsraad O. B. Suhrs yngste Datter Anna Dorothea Suhr, opgav han Stillingen hos sin Fader og overtog sammen med nu afdøde Etatsraad S. W. Isberg Ledelsen af det gamle og højt ansete Handelshus J. P. Suhr & Søn, der efter Etatsraad Suhrs Død stod uden Chef.

Det var en ny, fra hans oprindelige Virksomhed vidt forskellig og ingenlunde let Gerning, den unge, da knap 25 Aar gamle Mand — han var født den 28. Oktober 1852 — gik ind til; thi det gjaldt paa den ene Side om at bevare det gamle Handelshus' Traditioner, paa den anden om at regne med nye Forhold, nye Tider og den stærkt voksende Konkurrence. I

begge Henseender gjorde Julius Holmblad Fyldest; det gamle Handelshus' Traditioner holdt han strængt Hævd over, hvad der var i Samklang med hans egen Natur og de Traditioner, han var opvokset i, men han forstod samtidig ved sin praktiske Sans, sit klare Blik for Forretningslivet og ikke mindst ved sin Energi og Dygtighed at vedligeholde og at udvide Handelshusets udstrakte Forretninger og Forbindelser, og dette maa vel ved hans Død anses for at være en af de mest grundfæstede og største, om ikke den største og mest grundfæstede private Forretning i København.

Der var uden Tvivl en Tid, da Julius Holmblad tænkte paa at vie en Del af sine Kræfter og sin Tid i Kommunens eller Politikens Tje-

neste — da han som ung Mand boede paa Amager, omfattede han Sundbyernes kommunale Forhold med stor Interesse — og det tør roligt siges, at han i begge Retninger vilde have gjort god Fyldest. Det store Arbejde i Handelshusets Tjeneste og den Omstændighed, at der meget snart lagdes Beslag paa hans Kræfter paa mange andre Omraader, bevirkede imidlertid, at han skød disse Tanker fra sig. Hans Tid blev mere og mere optaget, og der var god Brug for den unge Mand's Arbejdsevne og Virkelyst. Han blev Direktør for den Suhr'ske og den Schou'ske Stiftelse, Kurator for Waisenhuset, Medlem af Bestyrelserne for forskellige Aktieselskaber, saaledes for »Det forenede Dampskibsselskab«, »De private Reassu-

ingen af Delene, og kom man indenfor det noget kølige Væsen, opdagede man snart hans gode Sider, hans bundløse og bundsaunde Natur, hans varme, medfølelse Hjerter og hans Trofasthed mod Slægt og Venner, thi trofastere Søn, Broder og Ven skulde man vanskeligt finde. Var han sammen med sine Venner, lagde han sit tilbageholdne Væsen til Side, og hans sunde, glade, frejdige Natur kom da frem.

Ved Julius Holmblads Begravelse fremhævede hans Ven, Pastor Vedel i Søllerød, hans store Godgørelse og ganske særlig den stille og skjulte Maade, hvorpaa han udøvede denne, idet han ikke ønskede, at hans venstre Haand skulde vide, hvad den højre gav, og det tør siges, at den sande Trang vistnok aldrig ubønhørt forlod ham, og at han af sin Rigdom gav gerne og gav rundeligt. Var Julius Holmblads Død en Sorg for hans Slægt og hans Venner, var den det ikke mindre for de mange, han med rund Haand stottede.

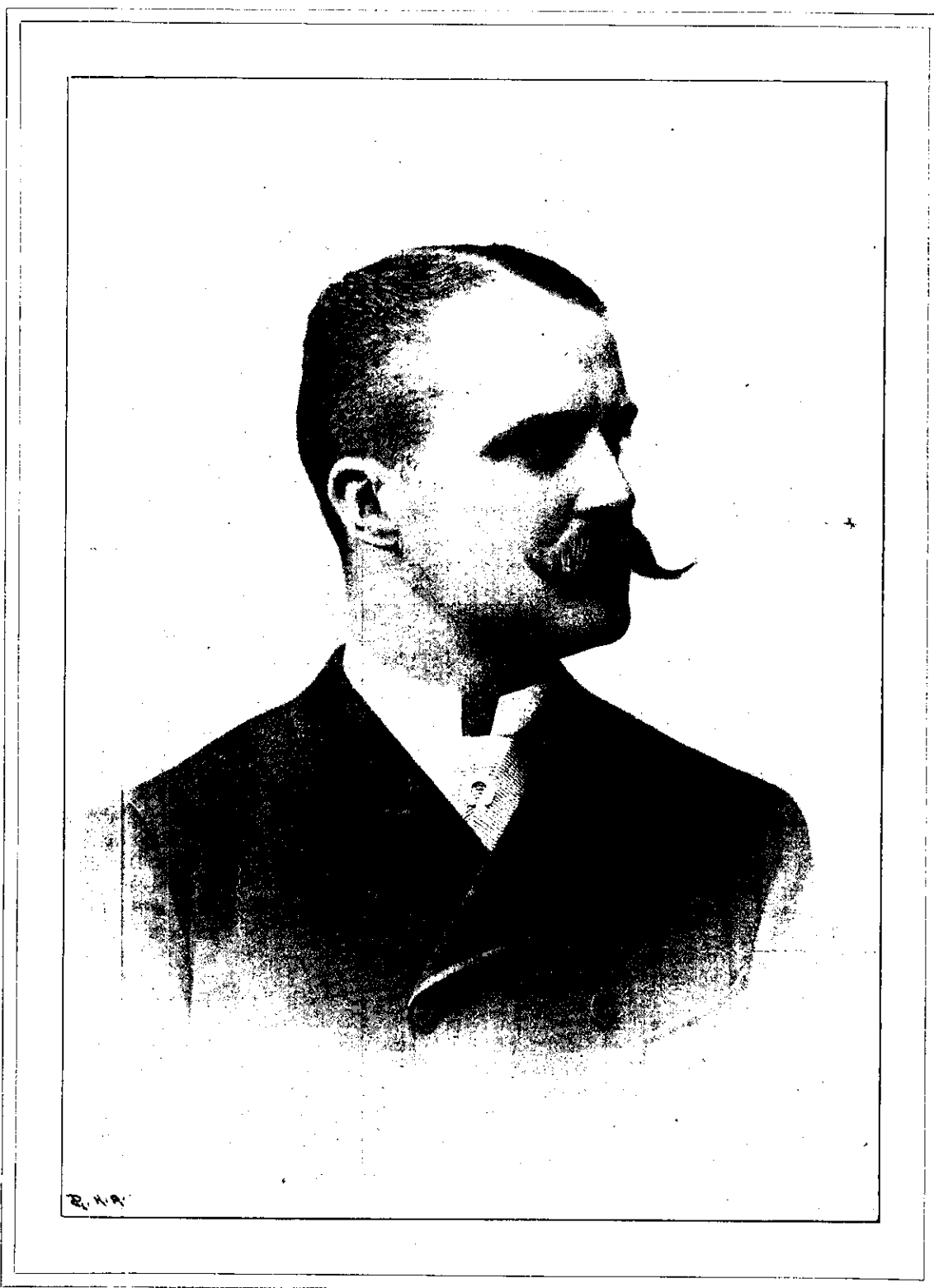
Da afdøde Etatsraad H. A. Clausen i 1882 trak sig tilbage fra Posten som græsk Generalkonsul, udnævntes Julius Holmblad til hans Efterfølger. Han omfattede denne Post med megen Interesse og blev snart en personlig Ven af Kong Georg af Grækenland, der i høj Grad værdsatte ham, og af de mange Grækere, som i Kongens Følge aarlig besøgte København, og som i Holmblads Hjem altid fandt gæstfri Modtagelse.

For henved tre Aar siden begyndte Julius Holmblads Helbred at blive mindre godt. Hans Sygdom var en Hjertelidelse; ved Rejser til Badesteder og et mildere Klima søgte han Helbredelse og Lindring for sine Smertes, som han bar med sjælden Resignation og Taalmodighed. Sidste Vinter syntes hans Helbred at være blevet bedre, og en Del af hans gamle Livsmod og Livlighed vendte atter tilbage. Bedringen var dog kun rent midlertidig, og kun faa Dage efter, at han var vendt tilbage fra et Kurophold i Baden-Baden og Reichen-

hall, bukkede han den 17. Juni under for sin Sygdom. Han døde i det gamle Handelshus paa Gammeltorv, som han med saa stor Dygtighed havde ledet — i de sidste Aar som eneste Chef — og som han havde viet sine bedste Tanker og Kræfter.

Julius Holmblad var Ridder af Dannebrog og Dannebrogsmænd samt dekoreret med den græske Frelserordens 3dje Klasse.

J. M.

Generalkonsul Julius Holmblad.

randørere, Kryolithmineselskabet og flere andre. Overalt tog han fat med Liv og Lyst, han ønskede ikke at sidde i en Bestyrelse til Pynt, men han arbejdede, satte sig ind i Sagerne og dannede sig sin egen begrundede Mening om disse. Det var derfor ogsaa med stor Beklagelse, saa meget mere, som man nærede megen Tillid og store Forventninger til ham, at man i de senere Aar, da hans Helbred begyndte at blive vaklende, saa ham trække sig tilbage fra forskellige af de ham betroede Hverv.

Over Julius Holmblads Væsen kunde der være udbredt noget køligt og tilbageholdende, hvad der muligvis bidrog til, at han af nogle ansaas for blaseret, af andre for hovmodig. Han var dog

Caroline Amalie.

Den statelige, smukke og milde Dronning Caroline Amalie, der af den nuværende Generation kun kendes som *Enkedronningen*, har faaet sin Statue, og ligesom Statuen af Børnenes Digter staar i Rosenborg Have, saaledes er det ogsaa dér, at Børnenes Dronning har faaet sin Plads. Maaske de smaa, der i Søndags, d. 28. Juni, saa Dækket falde fra den imponerende Skikkelse, ikke have kunnet fatte, at det netop var den venlige, kærlige og blide Dame, der havde gjort alt det gode, hvormed der blev talt; thi Professor Bissens Statue gengiver særligt Dronningen. Caroline Amalie havde dette majestætiske Ydre, den imponerende Værdighed, som ogsaa er over hendes Statue, men hun var alligevel den jævne og i en vis Forstand den folkeligste Dronning af Danmark i dette Aarhundrede; der var i hende en ofte miskendt Naturs Ønske om at gøre godt for at blive elsket og afholdt og en barnløs Kvindes Tilbøjelighed for Moderligheden og Børnene. Dronning Caroline Amalie, der ikke fik Lejlighed til eller Lov til at regere, skønt hun var en begavet og virkelysten Konges Gemalinde, havde gennem mange Skuffelser, mange bitre Erfaringer og store sjælelige Sorger fundet sig selv i den milde Godgørelse mod de smaa, som fyldte hendes Liv og blevhendes egentlige Virkefelt som Dronning, medens hun ellers ingen Spor satte i det Folks Historie, som hun var knyttet til i mere end 80 Aar.

Skønt Hertugen af Augustenborgs Datter, Christian VII's Datterdatter, havde ført et meget omskiftende Liv, skønt hun havde været alle store Begivenheder i dette Aarhundrede herhjemme og mange af de europæiske paa nærmeste Hold, saa ere hendes Dage dog henrundne, uden at store Pligter eller noget Ansvar nogensinde kom til at tynde paa hende og give hendes Liv det Indhold, som netop det personlige Ansvar skaber. Hun var i sin pure Ungdom frem for alt den dejlige Prinsesse, der sad paa Augustenborg og ventede paa en Brudgom, men Hertug Frederik Christians Hof var forøvrigt baade muntert og underholdende. Den Kreds af Æstetikere, der besøgte Hertugen, fandt en villig og meget lønnende Tilhører i Prinsesse Caroline Amalie, som selv havde stor Tilbøjelighed for Æstetiseringen efter Tidens Smag. I 1813 saa Prinsessen første Gang Prins Christian Frederik, og det unge Par fandt snart hinanden; Forlovelsen blev deklare-

ret i 1814, og Brylluppet stod paa Augustenborg i 1815.

De første Aar af Ægteskabet vare ikke lykkelige, fordi Frederik VI hverken billigede Prinsens Optræden eller holdt af Prinsessens Familie. Det var maaske en Lettelse for det unge Par, da det fik sin egen lille Hofholdning i Odense, hvor Christian Frederik residerede som Guvernør over Fyen. Men heller ikke dette Ophold varede længe; i Foraaret 1819 rejste Caroline Amalie til Carlsbad, og derfra fulgte hun senere med sin Gemal paa den treaarige Udenlandsrejse, hvor alle store og mange smaa Hoffer gæstedes.

Hendes Interesse og Virksomhed for Asyltanken var ikke udvortes eller blot repræsentativ; hun tog personlig levende Del i Sagen, og hendes Indflydelse gav den Vind i Sejlene, Penge i Kassen. Hun fortjente fuldt ud den Lov, der blev hende til Del, og det Eftermæle, hun har faaet som de fattige Børns trofaste Velgørende.

Den tungeste Tid i hendes ellers saa fredssommelige Liv faldt, efter at hun i 1839 havde bestøget Tronen med Christian VIII. Den offentlige Mening beskyldte hende aabent for, at hun sympatiserede med sine Brødre, Førerne for det holstenske Parti i Slesvig. Hun tog sig sin uførtjente Upopularitet meget nær, og hun fordoblede sin Godgørelse; i 1841 oprettede hun en Asylskole i Kjøbenhavn, og i 43 stiftede hun den endnu stærkt blomstrende kvindelige Plejeforening.

Da hun i 1848 var bleven Enke, helligede hun sig fuldstændig til Godgørelsen, og hun søgte derved at glemme den Haan og de Formædelser, som Oprøret i 1848 lod regne ned over hendes uskyldige Hoved. Lidt efter lidt mildnedes dog den offentlige Menings Dom over hende, og det blev klart for enhver, at hun stod — og altid havde staaet paa Danmarks Side. Hun blev populær, ja, hvad mere er: hun blev *forstaaet*; hendes glædeløse Tilværelse, der var forløbet med at gøre godt for andre, uden at hun nogensinde selv fandt den store personlige Lykke, fik endelig den Tilfredsstillelse, at Folket vendte sig mod hende i Taknemlighed og Medfølelse.

Asylet i Rigsgade, der grundlagdes netop paa Halvthundredaarsdagen for hendes Indtog i Kjøbenhavn som Prins Christians Brud, blev en Fest for hende, hvorved hendes Virksomhed og hun selv hædrede efter Fortjeneste. Caroline Amalie døde i 1881, og da var hun bleven folkekær.

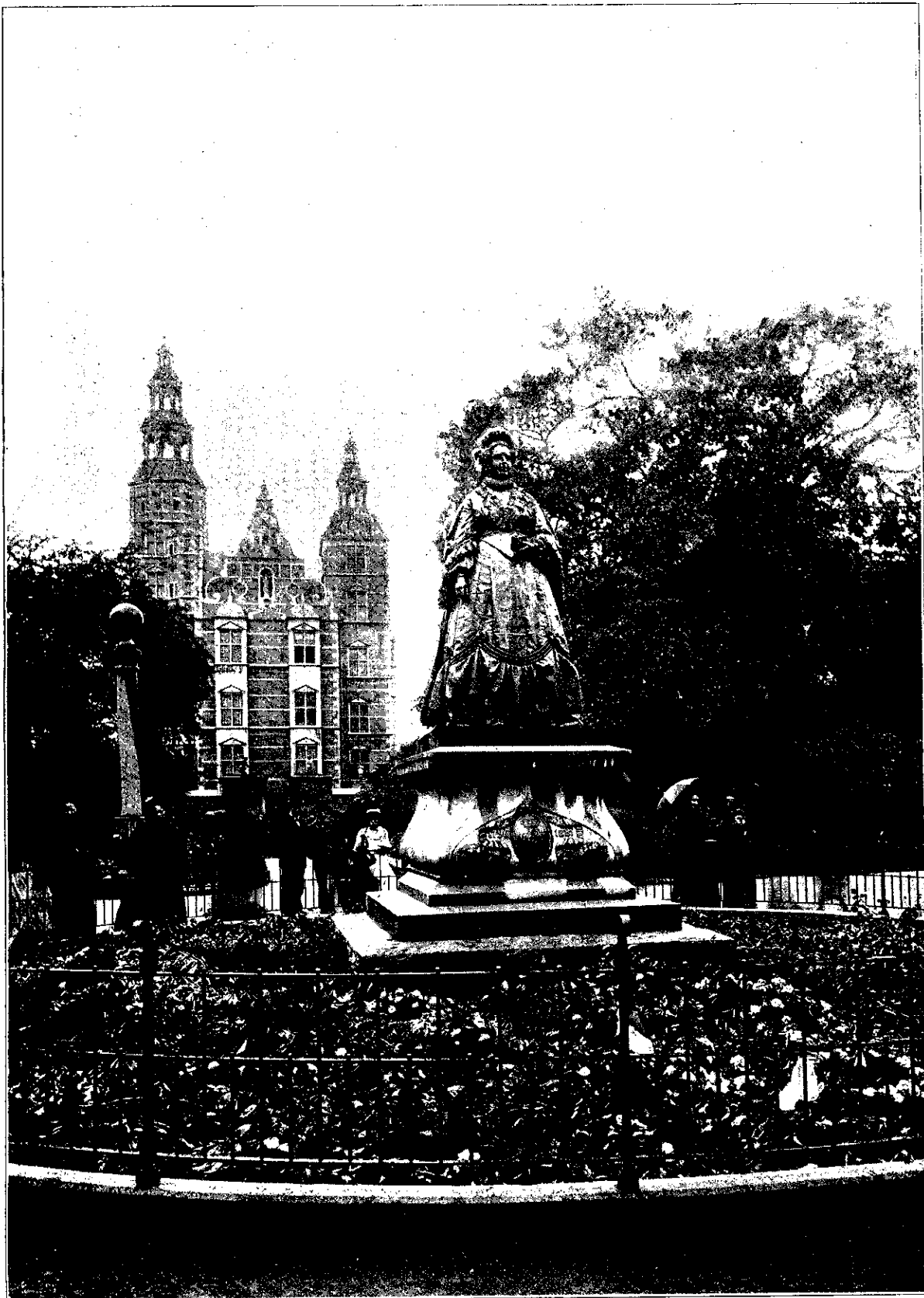
Endelig d. 28. Juni d. A. fik hun sin Statue. Den kongelige Familie, Ministrene og talrige Honoratiorens vare til Stede ved Afsøringen. En

Dattersøn af Grundtvig, Pastor Bojsen, holdt Festsættelsen, og 250 Asylbørn sang Sangene til Ære for *Fattigbørns Moder*.

Dronning Caroline Amalies Statue er modeleret af Professor *Vilh. Bissen* og støbt i Zinkstøber *Rasmussens* Etablissement; den graa Granit-sokkel er udført af Murmester *Wimberg* efter Tegning af Professor *Hans Holm*. Paa Bagsiden af Sokkelen staar:

Til Minde om Dronning Caroline Amalie, reist af hendes trofaste Asyl- og Skolebørn ved Bistand af Medborgere.

Den 28. Juni 1896.

Bissens Statue af Dronning Caroline Amalie i Rosenborg Have i Kjøbenhavn.

Hjemme paa Sorgenfri eller paa Amalienborg førte Caroline Amalie en meget stille og tilbagetrukket Tilværelse. Ægteskabet var stadig barnløst, og alt Haab om, at der nogensinde skulde komme Børn, var opgivet. Prinsessen kastede sig over Godgørelsen, og især var det *Asylerne*, der interesserede hende; hun kom i en meget frugtbar, personlig Berøring med Grundtvig, og hans Indflydelse paa hende blev afgørende. I religiøs saa vel som i national Henseende var hun en af hans trofasteste Tilhængere, og det var maaske kun paa det rent folkelig-politiske Omraade, at hun bevarede sin Uafhængighed i Anskuelsen.

Fra Foraarsudstillingen paa Charlottenborg. Prof. Frants Henningsen: I en Bevertning.

Blæsevej. Efter en Tegning af Alfred Broge.
Originalen tilhører den Kække Kunstværker, som bortloddes til Abonnenterne.
Valgt af Censurkomiteen.

Banderiet i Budapest.

Paa Grænsen mellem Vest og Øst ligger det tusind Aar gamle ungarske Rige. Dets Fjender henregne det til Orienten, og naar der i Landet sker det ringeste, der ikke passer dem, strømmer det ned over Nationen med Haansord, blandt hvilke »Asien« og »Halvasien« er nogle af de hyppigst benyttede.

Men Ungarn, der med selvbevidst Stræben, med glødende Fremskridtsiver nu gaar ind i sit andet Aartusind, forfølger stadig det samme Maal, som de under Arpads Førerskab indvandrende Magyarer havde sat sig: det higer mod Vesten. Dog — saa køligt og nøgtern civiliseret, som Occidenten er, ville Ungarerne endnu i mange, mange

Aar ikke blive, og, naar de fejrer en stor Fest, naar Magyarerne viser sig i deres Pragt-kostymer, da rette de sig ikke efter Vesterlandenes trods al saakaldt Elegance saa ensformige og almindelige Skabelon.

Den 8. Juni, da det æventyrligt prægtige

man se paa Hovedstaden, at der var noget usædvanligt paa Færde. Jernbanetogene og Dampskibene bragte endnu i sidste Øjeblik tætte Skarer af Provinsboere og Udlændinge til Byen, og de lokale Befordringsmidler stormedes af Publikum, der ilede til de forskellige Gader og Plad-

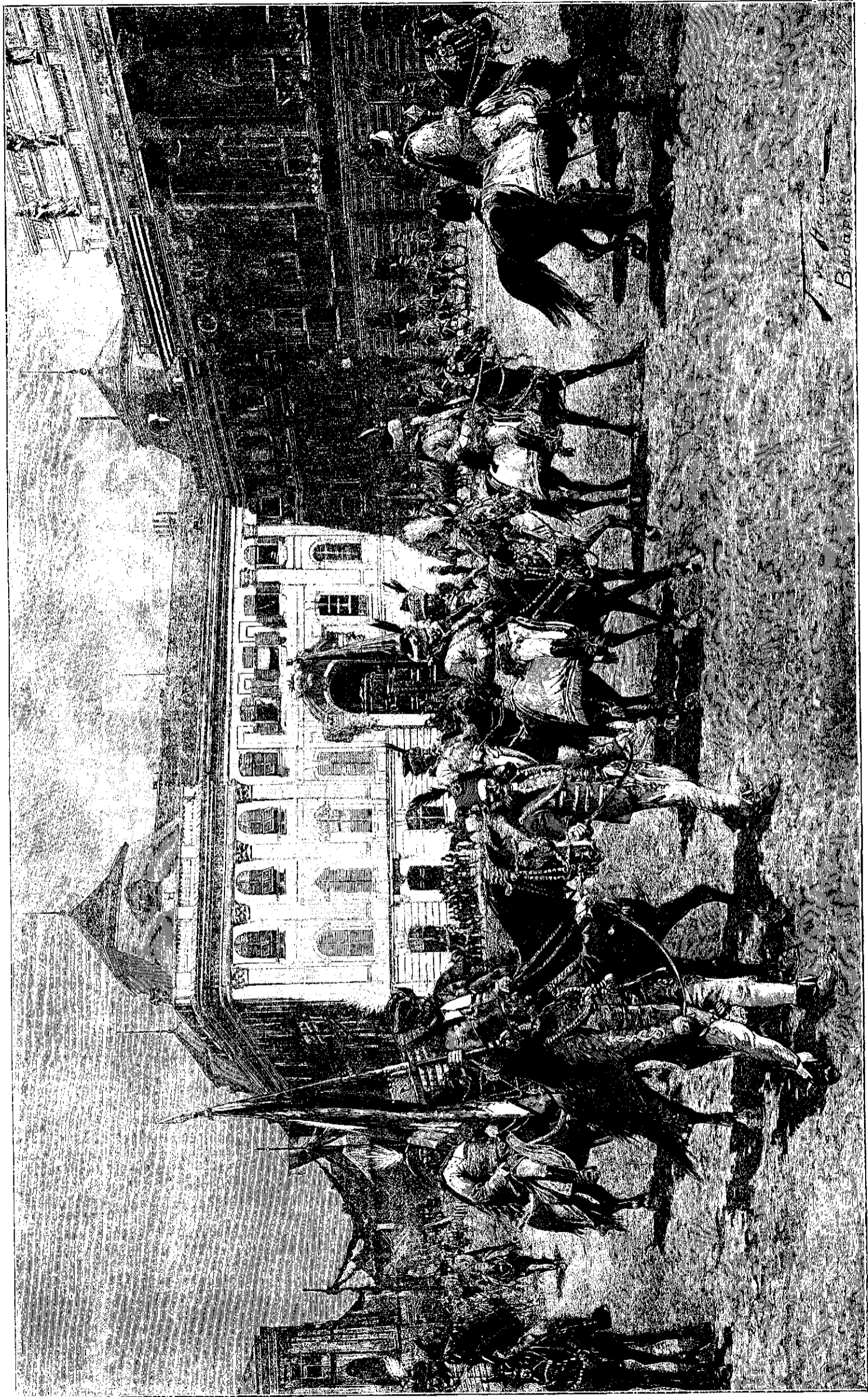
Tog, som et Sindbilled paa hele det store Folk, ved Overgangen til det nye Aartusind hyldede Ungarns Konge, fik de begejstrede Tilskuere, og navnlig de Fremmede, der kun fra »Tusind og én Nat« kendte en saadan Prunk, et Syn at se, som de aldrig vil glemme, og som i sig forenede til en storartet Harmoni det gamle Asiens fabelagtige Lüksus med det nittende Aarhundredes raffinerede Smag, fint beregnede Farvesammensætninger og lutrede Kunstsans. Der var ingen Teatereffekter, ingen Kulissedekorationer, ingen Scenelitter i dette Optog, hvis Mage ingen anden Stat end Ungarn, ingen anden By end Budapest kunde byde sine Indbyggere og Gæster.

Et Optog som dette kan egentlig ikke beskrives. Selv om man gør sig nok saa megen Umage, anvender alle Sprogets mest maleriske Udtryk og ophober farvende Ord paa Stoffbetegnelser, — det bliver dog kun en improviseret Pennebetegnelse; end ikke tusinde Pensler, forte af Mestres Hænder, vilde formaa at give et Billede, der blot tilnærmelsesvis i Virkning kunde maale sig med Originalen.

Allerede tidlig om Morgenen den 8. kunde

Banderiet i Budapest: Herolderne. Efter Fotografi af Klösz.

Banderiet i Budapest. Ryttertoget defilerer forbi Kong Franz Josef.

ser, som Festtoget skulde passere. Allerede før Kl. 7 om Morgenen begyndte Tilstrømningen fra alle Kanter, efterhaanden blev de andre Kvarterer øde og tomme. Hvem vilde vel paa en saadan Dag blive hjemme, naar han ikke netop var syg eller havde uopsættelige Forretninger at passe! De, der ikke hørte til de misundelsesværdige Lykkelige, som boede i de for Togets Defilerings bestemte Gader, eller hos Slægt og Venner havde faaet indrømmet Plads i et Vindu eller paa en Balkon eller i Forvejen havde købt sig Kort til en af de mange Tribuner, maatte være tidlig paa Færde for at kunne erobre sig det bedst mulige Stæde, inden Passagen i Gaderne spærredes. Og Kl. 8 var da ogsaa Fortovene fuldt besatte af Nysgerrige, der rekruteredes af Samfundets forskellige Lag. Allerede dette Hoved ved Hoved sammenstuede Publikum frembød et saare malerisk Skue.

For hvert Kvarter, der gik, blev det mere broget og mere livligt. De kæmpemæssige Tribuner fyldtes efterhaanden, og entreprenante Folk improviserede foran Gadedøre, i Husporte, paa Bygninger, der var under Opførelse, ja selv paa Tagene reserverede Pladser, og af Stole, Stiger, Kasser, Borde og Trækvogne lavede de ophøjede Staa-pladser, der vare stærkt efterspurgt og blev godt betalte.

I Timevis ventede de uoverskuelige Menneskemængder taalmodig og fordrev Tiden, til Optoget kom, med at se paa de omkringliggende Huse, der alle var dekorerede med Emblemer, Flag og Tapper, og af hvis Vinduer utallige Hoveder stak ud. Ambulante Beværtere gjorde glimrende Forretninger med Pølser, Øl, Brød og Vand, som de forhandlede paa Gaden, og som, skønt Værelse var fordervede af Solhede og Støv, fandt Riden Afsætning. — Særlig imponerende var det at se Leopoldring, Waitzner-Boulevarden, Badegaden og Franz Josefs-Plads, hvor de kolossale, overfyldte Tribuner paa en næsten ængstende Maade svævede over en absolut uigennemtrængelig Menneskemur. — Ikke alene paa den venstre Donaubred i Pest, ogsaa paa den anden Side af Floden i Ofen, var hver Plet, hvorfra man blot kunde se det ringeste af Toget, besat af Tilskuere. Helt op ad Bjærgtet, hvor Kongeborgen ligger, havde Skarerne placeret sig paa Skraaningerne og lod sig nok saa tappert gennem-bage af Solen.

— Den store Fælle i Ofen, den saakaldte »Generalwiese«, der var Samlingssted for Banderierne i Hyldingstoget, saa' fra den tidlige Morgenstund ud som en umaadelig Teltlejr, der næppe kan tænkes mere rig og farveprægtig. Medens Tusinder af Mennesker stod opstillede langs med Siderne af det vældige Areal for at nyde det sjældne eller rettere enestaaende Skuespil, rykkede det ene Banderium (Rytterskare) frem efter det andet paa de pragtfuldt smykkede, ædle Raceheste og tog Opstilling paa de for dem bestemte Pladser.

Præcis paa det fastsatte Tidspunkt Kl. 8³/₄ var hele Rytterhæren ordnet, og dens Fører, selve den ungarske Indenrigsminister Desider Perczel, lod give Signal til Opbrud. Brusende Eljen-Raab lød fra den uoverskuelige Mængde, da det første Banderium, Hovedstaden Budapests, satte sig i Bevægelse. Foran det rød Ministeren, der med en Sølvstav viste Toget Vej. Og Publikums jublende Udbrud gentog sig, hver Gang en Rytterskare, der særlig udmærkede sig ved sin Prægt eller ved sin Originalitet, deilede forbi, f. Eks. Banderie-Herrerne fra Komitatet Weissenburg, der sad paa Skimler og bar hvide Galadragter med Pantherskind, det 19 Mand stærke Banderium fra Jász-Nagykun-Szolnok i mørkeblaa Uniform, de bepanrede Banderialister fra Komitatet Heves, Kis-Küküllö-Komitatets Banderium, hvor en i lyserød Uniform klædt Page gik ved Siden af hver Hest, de 70 Ryttere fra Komitatet Pest o. s. v. Den hjærteligste Modtagelse fik dog det fiamanske Banderium, der førtes af Fiumes Guvernør, Grev Ludvig Batthyány, og hvis Ryttere bar Kostymer i Byens Farver, rødt, gult og blaat. Afslutningen paa det store Tog dannede de elleve Bannerbærere i deres kostbare Galadragter samt Magnat- og Deputerethusets Banderialister. Kl. 10 præcis forlod den sidste Gruppe Fælleden og bøjede ind i den Gade, der fører til Slottet.

Her foregik den storartede Fests Hovedakt, Hyldingen. Det midterste, brede Rum i Slots-gaarden laa tomt, thi det var forbeholdt Togets Defilerings forbi Majestæten. Lige over for den indre Midtfaçade stod et med rødt Fløj drappe-

ret og rigt forgyldt Telt, hvor Diplomaterne i deres guldfunklende Uniformer samledes med deres Damer, der var i højeste Galatoilette; tilhøjre og tilvenstre for Diplomatteltet var der anbragt Tribuner for de særlig Indbudne, lutter Medlemmer af det allerfineste Selskab. Fra Kl. 8¹/₂ lød Gang paa Gang fra Slotsvagtens Generalmarschs Trommehvirvler, der meldte, at nu kom Hoffets Medlemmer. Hurtig efter hverandre kørte de dels med 4, dels med 2 Heste forspændte Hofekvipager frem, der bragte Ærkehertugerne, Ærkehertuginderne og de forskellige Suiten til Slottet. Kl. 9 omtrent traadte alle de høje Herskaber ud paa de 3 Balkoner; paa den midterste saas Majestæten selv, Kong Franz Josef, i rød ungarsk Generalsuniform, Dronning Elisabeth og Enkekronprinsesse Stefanie i ungarsk Dragt.

Et Kvarters Tid efter forkyndte fra Palatogaden Fanfarer, at Toget nærmede sig. Og snart viste de sig da ogsaa, de 6 Herolde i gammel-ungarsk Dragt; de blæste af deres Lungers fulde Kraft og dannede en saare stemningsrig Indledning til selve Cortègen, der ved de prægtige Kostymer, de elegante og højfornemme Rytters stramme Holdning, de dejlige Heste og den hele Luksus i Udstyrelsen tør betegnes som noget i sin Art enestaaende. Fra Gaardens højre Side kom Optoget, det drejede tilvenstre, lige ind under Balkonerne, og forlod derpaa Slotspladsen. Alle Fanebærerne sænkede deres Banner, naar de kom forbi Kongen. Ingen Støjen, ingen Eljen-Raab lød her i Borggaarden. Kongen og Dronningen bøjede sig gentagne Gange ud over Balustraden for bedre at tage enkelte Ryttere eller Ryttergrupper i Øjesyn, og Fanesænkningen besvarede Majestæterne hver Gang med at hilse til Tak. Kl. ca. 10¹/₄ var den storartede Parade forbi. Imidlertid havde Toget hentet den hellige Stefans-Krone og Regalierne i Mathias-Kirken og optaget nogle Pragtkarosser i sig, og det befandt sig nu paa Vej til den nye Parlamentsbygning.

I aandeløs Spænding venter Folkemasserne rundt om i Gaderne paa Togets Komme. Alle spejder i den Retning, hvor det maa dukke frem. Endelig, endelig er det der! Har man biet i mange lange og varme, glohede Timer, skal man nu blive belønnet og rigelig belønnet. Først er der Herolde. Efter dem kommer en Rytter i ungarsk Kostyme, funklende af Guld og Juveler; straalende paaklædte ungarske Trosknægte føre ved Tøjlen hans hvide Ganger. Det er en allegorisk Figur, som Repræsentanten for det aller mest moderne Ungarn, Indenrigsminister Perczel, har paataget sig at fremstille. Han er Vogteren af den offentlige Orden i den nu af Festjubilæet fyldte Stat, og ham følge Rytterskarerne, der ere sendte af alle Ungarns Byer og Komitater.

Forrest det Banderium, der repræsenterer Hoved- og Residensstaden Budapest. Alvorlige Oldinge, stolte Mænd og frejdig-glade Ungersvende: den mægtig opadstræbende Metropols Fortid, Nutid og Fremtid. De fleste af disse Herrer ere kendte som dygtige Talere i Raadhus-salen; nu ser man dem som statelige Repræsentanter for det berømte magyariske Rytterfolk. Flot bærer de deres pragtfulde ungarske Dragter, og muntert vifter Hovedstadens rød-gul-blaa Fane i Morgenvinden.

Nu kommer i alfabetisk Orden de ungarske Byer og Komitater. Først en lille Skare Ryttere fra Komitatet Alauj-Forna, prægtig klædt som Pager fra Maria Theresias Tid. Saa Repræsentanter for det store og rige Komitat Bacz-Bordog i Magnatkostymer af Silke og Fløj, brogede og farverige, deres Følge i Uniform med Ulveskind om Skuldrene og himmelblaat, snorebesat ungarsk Gevandt.

Nye Skarer, nye Faner, ny Prunk og Prægt. Se, hvor glimrende de tager sig ud, Rytterne fra Szabadka, Neusatz, Zombor, Baranya og Fünfkirchen samt Barser-Komitatet, der drager frem paa deres rigt udsmykkede Heste med Forløbere og Trosknægte i ungarsk Livrée. Under Komitatet Bekes' Fane har en større Gruppe samlet sig, iført kort Attila af hvid Brokadesilke, blaa, stramme Benklæder i de lange Ridestøvler og med langhaarede, graa Ulveskind over Skuldrene. — Atter en lang Række mindre Banderier, bl. a. nogle med lasede, af Kugler maltrakterede historiske Faner. Nu kommer en særlig glimrende, af Sølv straalende Rytterskare, Graner-Komitatets bepanrede Banderium med sorte Ravnevinger paa Sølvhjelmen, gule Støvler med gyldne Sporer, Krumsabel ved Siden og Stridsøkse i Haanden.

Nye Komitater, nye Stæder i én Uendelighed.

Se f. Eks. Pressburger-Komitatets Banderium, der tæller ca. 100 Ryttere i lyseblaa Attilaer med Guldsnore, med Ulveskind over Skuldrene, med pelsbræmmede, røde Huer og gule Støvler. Eller den lille, men fremfor alle prægtige Trup der, kun 6 Mand høj; det er Zipserne, der møder op i Panserskjorter, med blinkende Hjelme, med Bjørneskind og Lauser og selv Hestene klædt i Rustning.

Jubelen er ustandselig. Eljen-Raab drøner fra alle Sider. En særlig begejstret Modtagelse faar den omtrent 40 Mand stærke Gruppe af Rigsdagsmedlemmer, der i blændende Magnatdragter danner Afslutningen paa det egentlige Rytteroptog. Men dermed er Festtoget ingelunde endt. Nu kommer Kirkefyrsternes Pragtkarosser, der vækker den største Beundring, og endelig Byen Budapests to Galavogne med Borgmestrene, der følger den overdandig rigt smykkede Glas- og Guldkaret, i hvilken Sankt Stefans Krone og Kroningsinsignierne, Rigsæblet, Sceptret og Sværdet, føres fra Mathiaskirken til Parlamentet og tilbage til Kirken.

Kl. 11¹/₂ naaede Galavognen med Kroninsignierne den nye, imponerende Parlamentsbygning, der ligger ved Donaus venstre Bred mellem Kædebroen og Margrethebroen, og som den Dag skulde indvies ved et stort Møde, med Millenniumsloven som eneste Punkt paa Dagsordenen. I Overværelse af talrige Medlemmer af det kongelige Hus, Statens Dignitærer, Ministrene, Corps diplomatique, Overhuset og Underhuset *in pleno* og flere indbudne holdtes dette enestaaende Møde, medens Kroninsignierne og den hellige Krone, de højeste Symboler paa det ungarske Statsvæsen, laa paa et Postament i et Telt mellem Thingpræsidenternes Stole.

Da den gribende Handling i Parlamentspaladset var endt, bragtes Regalierne igen ud i Galavognen, og det udenfor ventende Rytter- og Vogntog satte sig atter i Bevægelse for ad en anden Route at begive sig tilbage til Ofen. Her opløste Banderierne sig, og kun Parlamentsmedlemmerne, Dignitærerne, den høje Klerus m. fl. modtoges af Kongen paa Slottet for i Nationens Navn at hylde Majestæten og paa ny tilsværge ham Troskab.

Medens dette foregik inde i Borgens Sale, hvortil kun de særlig Indviede havde Adgang, spredtes Mængden ude omkring i Staden og søgte Hvile og Forfriskning efter de overstandne Strabadser. Men sikkert var der ikke én, der vilde have foretrukket at blive hjemme i Ro og Mag i Stedet for at døje lidt ondt i den brændende Solhede og saa overvære det vistnok mest glimrende nationale Skuespil, der endnu er opført i nogen europæisk Bys Gader — af Landets bedste Mænd for Folket til Kongens Ære.

Gustav Hetsch.

Literatur.

Alno 1896 vil staa som et mindeværdigt Aar i den danske Boghandels Historie: »Nordiske Forlag« startes, og Gyldendalske Boghandel optager Reitzel i sit Firma. Bog-interessen i de kommende Aar vil samle sig om disse to Kampforlags Foretagender, om den Rivaliseren, de næppe hverken kunne eller ville undgaa, om det Ejendommeligheds-præg, de hver for sig efterhaanden ville tilægge sig. Dette Præg vil sikkert ikke blive farvet af bestemte Partier indenfor Literaturen; thi selv om det nordiske Forlag i Arven fra Philipsen sidder inde med Lineamenter, der kunde danne et karakteristisk Grundlag for et radikalt Fysiognomi, saa ville de familievenlige Bojesenske Traditioner sikkert skyndsomst med elskværdige Smil dække over alt, hvad der kunde støde eller højstærket Publikum. Og selv om Arven fra Reitzel er fortrinsvis klassisk-konservativ, saa har det Hegelske Forlag gennem Aarene uddannet sig en saa liberal Tradition, at det uden at skifte Karakter kan optage vor Guldalders Floder i sin Strøm.

Det er da under Kunstens rene Flag, at de tvende Forlag ville kæmpe og — — falde til Ro, Hegel rimeligvis som Hovedindehaveren af dansk æstetisk Literatur, det nordiske Forlag som Arnested for populær Videnskabelighed og som Drivhus for Julerosernes mangfoldige Arter. Men inden man

naar saa vidt, ville Bladenes Reklamesider og alskens mer eller mindre heldige Illustrationer have levet højt paa Konkurrencens Slagmark. Og der er Fare for, at Publikum vil være opskribet af Pragtværker. Blot man dog vilde finde et andet Felt til gensidig Overbydning. En ren Landeplage, disse Pragtværker! Klassikerne i Folio og Guld-snit, alskens inden- og udenlandske Berønheder i koloreret Levnetsbeskrivelse og komponeret Bind. Hefterne kigger man igennem og kan mere sig over et eller andet Billede, men har man først indbundet Værket til et centner tungt Liggendefæ, saa duer det højst til Dekorationsgenstand paa et Dagligstuebord og til Gennembladning af Gæster, der kede sig. Lad endda gaa med Værker som det nordiske Forlags om Nansen. Slige aktuelle Billedbøger ere mere beregnede til at kigge i end til at læses. Men nu Jubeludgaven af »Hjortens Flugt!« Man læser ikke Chr. Winthers skønne Digtning i en ubaandterlig Ud-gave som denne, man blader den blot igennem. Og holder man paa Forhaand af Digtet, saa ærgres man kun af de ledsagende Illustrationer, hvor nettede de saa ogsaa kunne være, fordi ens egen Fantasi forlængst har udstyret det med tusindfold skønnere Billeder.

Hegel har fra det Reitzelske Forlag i Klassikerne modtaget en Arv, som er svær at røgte. Et Masseoptryk af vor Guldalderlitteratur som det, der i de senere Aar er bleven forsøgt, er næppe heldigt. Ikke alt, hvad vore i mange Henseender ret jævne Klassikere have skrevet, er klassisk; her maa man da sigte og vrage, om man skal formaa at vedligeholde en Interesse, som afgjort i de senere Aar er taget stærkt af, alt eftersom Publikum gennem den moderne i stilistisk Henseende saa fremskredne Kunst føler sig en Kende fremmed i Selskab med den ældre Litteratur noget tunge Udtryksmaade og barnlige Psykologi. Og her bør man da sikkert ikke ved pragtfuldt Udstyr e. l. drive Priserne op og forøge Ballasten.

— Det sidst forløbne Halvaar er for øvrigt løbet ret stille af, et Havblik for Efteraarsstormene, uden fremragende Succes'er. Den største har Johannes Jørgensen opnaaet med sin lille, lækkert-udstyrede »Livsløgn og Livssandhed«, hvis Kors og Roser ere komne i fjerde Oplag. Bogen indeholder en ærlig Bekendelse fra et svagt Menneske om, at han er kommen til Sandheds Erkendelse af sit forrige Levnets Forkastelighed og af sin Barnetros evige Gyldighed. Dette kan være meget betydningsfuldt for ham, men han overvurderer sikkert denne sin Sjælehistories Betydning for Næsten. Den er nemlig langtfra dyb eller magtfuld nok til at virke paa andre, hverken ved sit Tilfældes Ejendommelighed eller ved sin Intensitet. Hvor er den ikke lyrisk-bleg f. Eks. i Sammenligning med den mandige Fremstilling, som Tolstoj en Gang har givet af sine Anfægtelser og sin Finden-Fred. Og hvor er den ikke løs i sit Forsøg paa ad logisk Vej at ville bygge Kristendommens Sandhed op paa Darwinismens Ruiner. Men alligevel — som document humain, som et fromt Træk i de sidste Decenniers skeptiske Fysiognomi har Bogen sin Interesse. Der er kun ét, hvormed man afgjort ikke forsoner sig, det er Forfatterens Fortielse af sine katolske Aspirationer overfor det protestantiske Publikum, han søger. Paa dette Punkt har han ikke ganske givet Sandheden, hvad Sandhedens er.

Den Prædikant, Jørgensen er blevet i Litteraturen, leder Tanken hen paa et Par Nykomlinger, for hvem ligeledes den moralske Side af Sagen synes at have Betydning langt frem for den kunstneriske. Isted Møller prædiker saaledes i »Tabte Tøjler« med hysterisk Indstændighed Afholdenhed i Sæder; og i Sagens varmeste Interesse illustrerer han sin Prædiken med saa afskrækkende Udmalinger af erotiske Fornemmelser, at Bogen sikkert vil blive slugt af en uerfare og nysgerrig Ungdom. Den staar i saa Henseende paa intet Punkt tilbage for de Boudoir-noveller, som Forf. selv et Steds saa stærkt fordømmer. Ja, den overgaar dem endog i Pikanteri, for saa vidt som Skildringen af indeklemte Lystfølelser altid virker mere æggende end en Fremstilling af aabenbar Synd. Voksne Mennesker vil Bogens puerile Plumshed hurtigt afskrække. Et kort Eksempel vil være nok. Da Finar første Gang kysser Elisabeth, »fornemmer hun sig Ansigt til Ansigt med den almægtige Naturkraft, der saa ganske dominerer Menneskeslægten«, og hun beder ham derfor ikke oftere berøre hendes Læber før paa selve Bryllupsdagen. Finar er ret fortvivlet over hendes Kulde, bliver bange for, at hans Elskede skal

høre til de Kvinder, »der — som hans ypperlige Moder udtrykker sig — berede deres Mænd store Skuffelser under Ægteskabet«, og forærer hende derfor i Haab om, at Gaven skal »give hende et Fingerpeg om, hvad der ligger ham saa brændende paa Hjerte«, Sindings Gruppe: to Mennesker, med Bøn om, at den maa »pryde hendes Kommode«. — Smagfulde Tanker i en smagfuld Form.

Ogsaa P. E. Benzon svinger i »Det sjette Bud« en skrap Svøbe over Kødets Lyst, men har baade saa meget sundt Lune og saa meget stræbsomt Talent, at man gør ham Uret ved at nævne ham Side om Side med en saa fladbundet Dilettant som Isted Møller. Emnet, han har lagt til Grund for sin Bog, er vel oftere behandlet, men altid interessant: den Sansesmitte, som en eksalteret Religiositet spreder i sine Ofre. Og man faar under Læsningen Indtryk af, at Forfatteren baade er overlegen, erfaren og hjertevarm nok til at kunne sige et Ord med Autoritet. Naar Ordet dog ikke virker med det rette Fynd, ligger Grunden i hans bristende kunstneriske Evne. Der findes hist og her lysende Enkeltheder, navnlig i Skildringen af Bogens Præster og af dens Mødre, men Kompositionen er løs, Kærlighedshistorien flov, og Fabelen i Fortællingen skaffes til Veje ved en ganske barnagtig og urimelig Forvekslingshistorie.

Det er en ren Lise efter Læsningen af Bøger, der er skrevne med saa liden Finsans og i saa udtraadt et Sprog som de to sidstnævnte, at fordybe sig i Karl Larsens »Doktor IX«, hvor alle Enkeltheder ere sammenstemte til Helhed af det sikreste kunstneriske Øre. De Evner, der bære Bogen, ere sikkert mere en Artists end en Digtars, den beskæftiger ens Tanker mere, end den rører ens Hjerte; men fængsler den end ikke til Begejstring som storstilet Skulptur, saa stemmer den til stille Velbehag som et keramisk Arbejde, der forener gammeldags Ynde med moderne Dristighed. Naar den har vakt Opsigt hos et større Publikum, end Larsens tidligere Arbejder have vundet, skyldes dette dog næppe Forf.s — altid lige stilfulde — Kunst saa meget som det mystiske Klædebon, hvori den denne Gang fremtræder. Det uklart-eventyrlige udøver altid en pirrende Magt over den store Hob. For øvrigt er Bogens Grundidé — hvorledes Djævelen frister problematiske Naturer ud af det levende Liv ind i Kunstnerillusionernes Skinniv — klar nok. Romanens Svag-hed ligger paa et andet Punkt: den mandlige Hovedperson, Dr. Falk, er, maaske under Trykket af sit verdenshistoriske Forbillede, blevet en lidt uvirkelig Herre, en Smule af en kedsommelig Praas, paa hvis Digtertalent man tror lige saa lidt som paa hans erotiske Evne, og hvis Jeg man derfor ikke ret forstaaer kan være nogen synderlig interessant Basis for en begavet Djævels Operation. Til Gengæld er Margrete en ypperlig Skikkelse, ny og dog saa vel kendt, paa een Gang typisk og særegen, en Berigelse af den moderne Litteratur »Frauengestalten«. Mesterlig er Scenen, hvor hun med fuldt Hjerte, i lykkelig, taareglad Forventning sidder og haaber paa det bindende Ord fra Falks Mund og saa kun faar et mat Aftryk af hans Følelser i Form af en Novelle, der serverer dem begge omsatte i æstetiske Værdier. Det er dette Optrin, der efterhaanden bliver hele Bogen for en, alt som man fjernes fra det øjeblikkelige Indtryk af Læsningen. Og saa husker man den fikse Epilog, der er lige saa aktuel som dybsindig, og hvori Romanens Tendens blinker frem som snurrige Lygtemandsglimt gennem Taage.

Halvaarets øvrige æstetiske Produktion blegner en Kende ved Samstilling med denne modne Kunst. Vel findes der i Niels Møllers »Koglerier«, som nok for Resten endnu har Philipsens Forlag paa Titelbladet, fine Iagttagelser, udsøgt Sprog og en god Slump Personlighed; men Fremstillingen lider under en Tyngde, der meddeler sig til Læseren, og som kvæler Interessen for de spinkle Emner. Hvert Ord føles som en Anstrengelse, hvert Komma som Resultat af en Overvejelse. Forf. anatomiser sine sære og smukke Ideer som en Botaniker en sjælden Blomst. Man lærer den grundigt at kende lige til Rodens fineste Trevler, men Duften forskertses, og Helhedsindtrykket maa besværligt samles sammen.

I Modsætning til Niels Møller er Sophus Claussen en letfodet Springfyr, der i »Antonius i Paris« aabenbarer sig som en Journalist af Rang, baade med Lune, Fantasi og Følelse, kort sagt med alle Skuffer i Orden. Flere af Artiklerne ere vist ogsaa Optryk fra et Dagblad, og i et

saadant høre de hjemme; til Forevigelse i solidt Udstyr ere de en Kende for flygtige.

Saa er der større Lødighed i det Par Dramaer, som dette Foraar har bragt. Knut Hamsuns i Fjor udkomne saakaldte Forspil »Ved Rigets Port« var om end et vel bredt, saa dog et fast og klart bygget Stykke, hvis to Hovedfigurer, Forfatteren Karen og hans lille, kønne Ukrudtsplante af en Kone, under Læsningen helt blev ens gode Bekendte. Fortsættelsen af Stykket, det nu udkomne »Livets Spil«, forplumrer imidlertid ganske dette smukke Minde, saafremt man da forsøger at finde nogen Forbindelse mellem de to Stykker og nogen Sammenhæng i de Figurers Udvikling, som ere fælles for dem. Fremfor alt er Stilen og Behandlingsmaaden en hel anden i Nr. 2 end i Nr. 1. I Forspillet gik Mennesker jævnt og naturligt rundt i deres Stuer og talte det Modersmaal, som deres Landsmænd forstaa. I »Livets Spil« svirre paaklædte Ideer, nøgne Sjæle og overnaturlige Fantomer rundt imellem hinanden i fantastiske Omgivelser, meddelende deres Tanker i et mystisk-stakaandet Billedsprog, som uafbrudt tangerer Parodien. Af og til gnistrer Hamsuns Talent ud af en Replik eller et Billede, og en enkelt Figur — Otermanns — der er plumt skaaret, men med mægtig Fantasi, lader en føle, at det ikke er en af Døgnets smaa Profeter, der taler; men Helhedsindtrykket er tomt og forvirret og derfor trættende. Thi enten finder man ingen Bund i de Dybsindigheder, man styrttes ud i, eller ogsaa opdager man, at de ad lange Omveje kun skulle indprente den Hverdagssandhed, at Retfærdigheden gaar som Tigger fra Dør til Dør uden at blive hørt, mens Livet driver sit taagede Spil paa denne svimle Klode.

Helge Rodes Skuespil »Kongesønner« er ogsaa blevet uklart af lutter Dybsindighed. Mellem Tilværelsens to yderste Poler, Livsjubel og Døds-længsel, kastes to Brødre frem og tilbage i Svaghed og Brøde, Overmod og Anger, begge søgende Støtte hos den samme Kvinde, der er svag som de selv, indtil den ene ender med at søge Døden, medens den anden gaar ind til et illusionsløst Liv. Under Undfangelsen af dette Arbejde har Forf. været fyldt af megen fin og skøn Poesi, der ogsaa rundt om i Digtningen kommer til Udbrud; men bagved hans Lyrik har der ligget noget, som man kunde fristes til at kalde en filosofisk Livsanskuelse, og denne har han vel ment klarest at kunne give Liv i et Dramas plastiske Former. Det er ikke lykkedes ham. Han skulde hellere have givet os Stemmingerne, inderlige, men taagede som de er, i lyriske Rytmer, der ubevidst kunde lokke for det ubevidste i os selv. For et Drama er hans Psykologi for metafysisk, hans Formevne for løs.

Tilbage staar endnu at omtale en værdifuld Forøgelse af den monografiske Litteratur. Clara Bergsøe har i »Johanne Louise Heiberg, et Billede fra Romantikens Tid« udleveret den berømte Teaterprinsesse til ny Forøgelse eller ny Forkærelse. For Folk, der tilhøre en Generation, som aldrig har set Fru Heiberg spille Komædie, bliver dette Emnes Uudtømmelighed efterhaanden en Smule kedsommelig; man er ikke langt fra saa smaat at irriteres; man faar en Smag af let Foragt overfor et Publikum, der endnu bestandig, tredive Aar efter hendes sidste Optræden, kan komme i Hede over Kulissehistorier fra Heibergs Tid. Men mægtig maa hun have været. Man behøver blot at besøge Musæet i Frederiksborg for at se et iøjnefaldende Bevis herpaa. Der hænger hun midt i en stor Sal i hel Figur, omgivet af sin Samtids berømteste Politikere og Videnskabsmænd i beskedne Knæstykker. Man er ikke langt fra at finde dette Arrangement svært kompromitterende for de Danskes Smag.

Og alligevel — man kan være saa ærgerlig, man være vil: har man læst eet Bind af hendes voluminøse Levnet, saa læser man de andre med. Saaledes ogsaa med Frk. Bergsøes Skildring. Man vil ikke fanges af den Trolddom, der staar af Fru H.s Navn, og man ender dog med at forstaa den Begejstring, som har født Bogen — en Begejstring, der maaske virker saa meget desto stærkere, fordi den ikke er blind.

Bogen rummer en Del Gentagelser, er for meget Improvisation til at være vel komponeret; men den røber en Forstaaelse af sit Objekt, paa een Gang saa øm og skarp, som maaske kun en Kvinde kan eje den; Forf. rammer navnlig i sin Værdsættelse af Fru Heibergs Menneske med et beundringsværdigt Instinkt; og særlig kaster hun,

Statuen af Volkersen som Pjerrot.

diskret og dog tydeligt, et ejendommeligt Lys over Erotiken i hendes Saga. Og Fremstillingen, der er mere personlig i sin Stil, end Damers pleje at være det, stråler af malende Billeder og pikante Indfald. Det er saaledes fortræffelig sagt, naar hun et Steds kalder Fru H. den Skumkrans, hvormed den romantiske Tidsbølge kronede sig, før den atter sank.

Einar Chr.

Tivoliana.

Det har i Danmark været en almindelig tilholdt Maksime, at man ikke vilde have nogen Stat i Staten, og det har været en af Grundene til, at Folkekirkens Forfatning ikke i Overensstemmelse med Grundlovens Eydende er bleven ordnet ved Lov. Men man har lukket Øjnene for, at Tivoli i Virkeligheden sidder inde med det, som man af Principrytteri har nægtet Folkekirken, nemlig en selvstændig Forfatning, det, som betegner en Stat i Staten. Tivoli kan betragtes som Stat med lige saa fuldstændig Uafhængighed som Monaco eller forskellige andre mindre Stater, der ikke ved overvældende Militærmagt kunne blive bestemmende for Evropeas Skæbne; det har sit eget Dynasti, sin egen Garde, sin egen Flaade — en Fregat og nogle Baade, ligesom Bulgarien —, sit eget Finansvæsen og overhovedet alt, hvad der hører til i en civiliseret Stat.

Der har været nogen Vaklen i Regeringsformen i Tivoli ligesom i andre Stater. Man har forsøgt sig i Retning af det republikanske med et Direktorat paa flere Medlemmer, og man har ladet disses Tal veksle noget efter Tidens Krav. Men efter de indvundne Erfaringer er man her som andetsteds kommen til den Erkendelse, at det monarkiske Princip egentlig bør være det herskende. Hvad skal man med de mange Despoter, naar een kan være nok?

Idet Tivoli har indrettet sig med Styrelse ved en enkelt Mand, der paa egen Haand træffer Afgørelse i alle forekommende Anliggender, faar man aldrig her det uhyggelige Tilfælde, at det ene Regeringsmedlem desavouerer det andet. Tivoli har lige saa fuldt som nogen

ikke, at den, der vil beværte Folk, skal have opredte Senge staaende, og med Hensyn til Lukketiden arrangerer man sig saaledes, at Opsynet egenhændigt tager Affære, naar Gæsterne skulle trækkes ud. Man lader her det praktiske gaa forud for al Teoretiseringen. Det samme gælder med Hensyn til Prostitutionsvæsenet; men dette Emne skal ikke her nærmere berøres.

Derimod kan der være Anledning til at dvæle lidt ved et andet Omraade, hvor Regeringsformen i Tivoli har staaet sin Prøve.

Det vil være bekendt nok, at der er Avtoriteter udenfor Tivoli, som have overordentligt Besvær med at faa Statuer oprettede. Først slider man i det for at faa Statuerne tilvebragte, og naar man saa endelig har faaet dem, kan man ikke finde nogen Plads til deres Opstilling. Man kender endog saa Tilfælde, hvor en Forening, der havde sat sig Hovedstadens Forskønnelse til Maal, ved Opstilling og Flytning af et enkelt Kunstværk forloftede sig i den Grad, at den var lige ved at miste Livet, og da Monumentet endelig var blevet opstillet paa en Plads, var Stadens Befolkning lige ved at miste Vid og Sans derover. Det vil heller ikke være ubekendt, at en af mange kyndige Mænd sammensat

anden Stat haft sin Agrarperiode; det har endog saa i en enkelt Sæson startet et selvstændigt Landbrug lige fra Grunden af. Men det har været i det heldige Tilfælde ikke at have nogen særlig Landbrugsminister, der skulde holde Tale for Offentligheden og derved udsætte sig for at blive offentlig korrekset af Konseilspræsidenten. Heller ikke har der nogen Sinde været Misforhold imellem dets civile og dets militære Administration, saa at der blev Strid om, hvorvidt det var »produktive« eller »uproduktive« Øjemed, der burde fremmes. Det ene har her været lige saa produktivt som det andet. Der er maaske endog saa Stater, som ikke paa deres hele Flaadebudget har haft saa gunstig en Status som Tivoli paa sin Fregat.

Og overhovedet gælder det med Hensyn til forskellige Samfundsanliggender, at Tivoli kommer forholdsvis let over, hvad der volder store Bryderier andetsteds. Man behøver ikke at gaa langt for at finde Avtoriteter, der Aar igennem lægge Hovederne i Blød for at trække Grænser imellem Gæstgivere og almindelige Bevrætere, mellem store og smaa Borger-skaber med forskellig Lukketid og meget andet. Inde paa Tivoli kender man ikke til saadanne Subtiliteter. Der kræver man

Komité i adskillige Aar har været ivrig sysselsat med at tilvebringe en Statue af Landets navnkundigste Konge og finde en passende Plads for samme. Men der er næppe nogen, som tror paa, at Opgaven bliver løst i indeværende Aarhundrede.

Over for saadanne Forhold er det, at en Beslutsomhed som den, der præger Styrelsen i Tivoli, i ikke ringe Grad vinder Respekt. Her har man i Løbet af et Par Maaneder faaet en Statue tilvebragt og endog saa faaet den stillet paa Plads. I Overværelse af en talrig Skare er Statuen af gamle Volkersen som Pjerrot bleven opstillet over for det Teater, hvor han virkede. Og Folk, der ere utilfredse med, at den er gjort af Tin, burde være glade ved, at den ikke er druknet i Vrovl.

Ogsaa paa det arkitektoniske Omraade kan man lære noget af Tivolis Beslutsomhed i en By, hvor man nu paa 12te Aar venter paa Planer til et afbrændt Slots Genopførelse. I Løbet af en flygtig Skærsommermaaned har man set det gamle Gurre genopstaa af Tivolis Grav med gammeldags Raadførere, Taarnvægttere, Lurblæsere, Tove, Valdemar og hans vilde Jagt samt alt andet under den Fortids-Romantik henhørende, der saa godt forliges med det nærliggende moderne »Harem«.

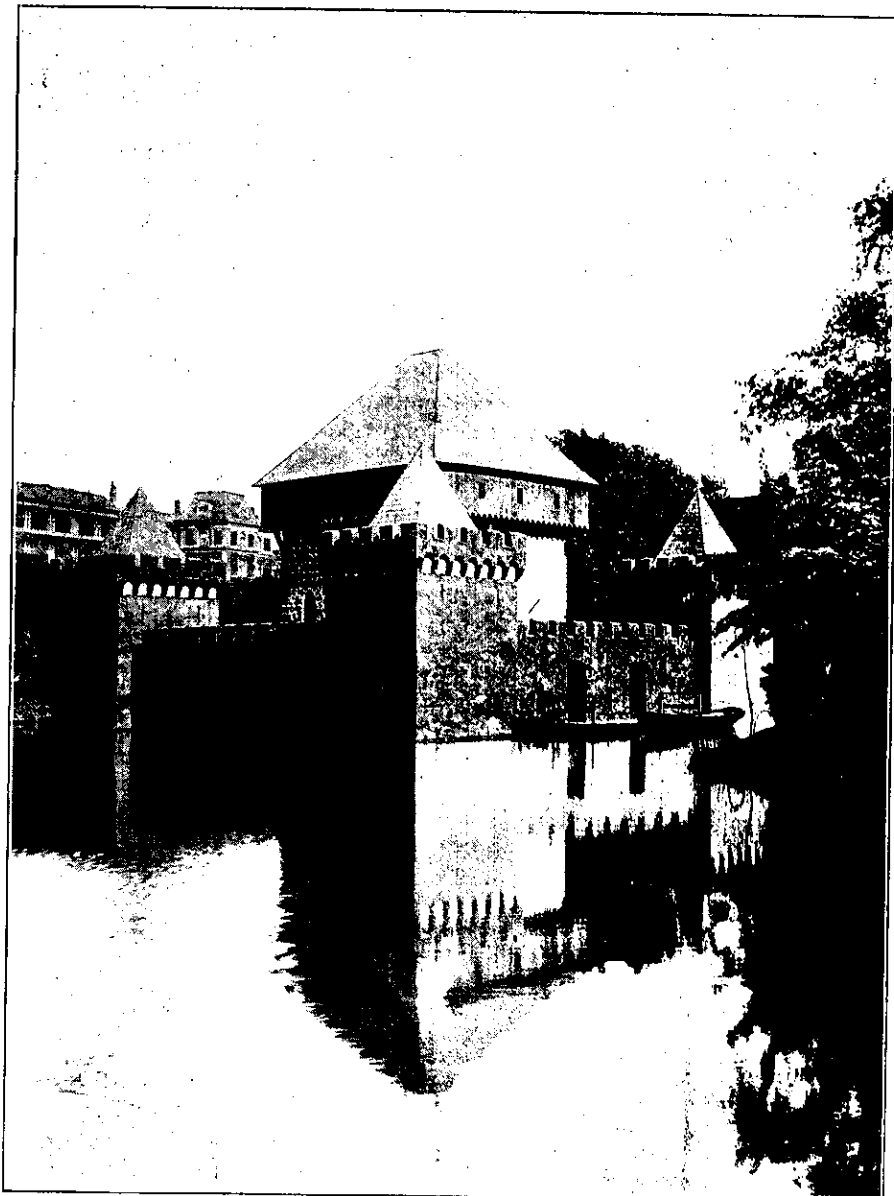
Tror man, at sligt lod sig udføre i Stater, hvor det monarkiske Regeringsprincip var mere indskrænket end i Tivoli? Nej, det er ikke sagt uden Føje, at den er størst, der staaer mest alene. Og dette gælder ikke mindst om dem, der ere satte til at regere.

I saadanne Stater, hvor man ingen Vegne kan komme med de Samfundsopgaver, man har mellem Hænder, burde man rette Opmærksomheden noget mere paa den Styrelsesform, der er raadende i Tivoli. I et Land, hvor man fortrinsvis tager Departementschefer til Ministre, burde man give alle yngre Embedsmænd Frikort til denne Institution, fremfor at lade dem faa Stipendier til Udenlandsrejser. De vilde da paa næste Hold kunne lære, hvorledes der med et lille Maskineri kan regeres virksomt, naar deres Tur engang maatte komme. **Kak.**

Indhold.

Tekst: Drummond Castle. — Strotanker. — General C. A. F. Thomsen. — Stambogsblad, af Thor Lange. — Forgiftet (fortsat), af F. C. v. d. Burgh. — Julius Holmblad, af J. M. — Caroline Amalie. — Banderet i Budapest, af Gustav Hetsch. — Literatur, af Einar Chr. — Tivoliana, af Kak — Tankeport — Vejrtorhold. — Bekendtg. Billeder: Drummond Castles Undergang. — General Thomsen. — Julius Holmblad. — Caroline Amalies Statue. — Prof. F. Henningsen: 1 en Beværtning. — A. Broge: Blæsevejr. — 3 Billeder fra Budapest. — 2 Billeder fra Tivoli.

Redigeret af Einar Christiansen.

Gurreslot i Tivolisøen.

Foulard-Silke

— trykte — **Frcs. 1,20 Cts. pr. Meter**

til **Frcs. 6,55** (ca. 450 forsk. Dessins og Farver), saavel **sorte, hvide** og **kulorte** Silkestoffer fra **65 Cts.** til **Frcs. 22,80** pr. Meter — glat, stribet, karreret, mønstret etc. (ca. 240 forsk. Kvaliteter og 2000 forsk. Farver, Dessins etc.).

- Silke-Damask..... f. **Frcs. 1,40-20,50**
  - Silke-Grenadines..... — **1,50-14,85**
  - Silke-Bengalines..... — **2,20-11,60**
  - Silke-Balstoffer..... — **—,65-20,50**
  - Silke-Bastklæder p. Robe — **10,80-77,50**
  - Silke-Plüsch..... — **1,90-23,65**
  - Silke-Maske-Atlas..... — **—,65-4,85**
  - Silke-Blondestoffer..... — **3,15-67,50**
- etc. — Prøver omgaaende.

G. Hennebergs Silke-Fabrikker, Zürich.

TANKESPORT.

Nr. 102.

Min Syaske indeholder et vist Antal Synaale. Lægger jeg dem i Rækker, 3 i hver Række, faar jeg 1 tilovers; lægger jeg 4 i hver Række, faar jeg 2 tilovers; lægger jeg 5 i hver Række, faar jeg 3 tilovers, og lægger jeg 6 i hver Række, faar jeg 4 tilovers. Hvor mange Synaale er der?

Nr. 103.

Tre Drengene — A, B og C — spiller om Nødder. De bliver enige om, at den,

der taber, skal give hver af de andre $\frac{1}{4}$ Gang saa mange Nødder, som hver især har. Først vinder A, saa B og endelig C. Det viser sig saa, at de hver især har 125 Nødder. Hvor mange havde de fra Begyndelsen?

Løsning paa Opgaver i Nr. 39:

Nr. 99. 24 Aar.
Nr. 100. 180 Æbler, 180 Nødder og 11 Børn.
Nr. 101. Mælkevejen.
Alle løste af Agathes Familie, Villa Nora i S. og R: XXXXI. Odense, Nr. 99 og 100 af J. C. Th....n, og a.+c.
h.

Nr 96 er endvidere løst af »Duren ikke«, Nr. 98 af »Nu Duren«.

Løsning paa Skakopgave i Nr. 39.

Hvid.	Sort
1. e2-c4	b4-c3:
2. L d2-e3 + mat.	K d4-c5.
1.	T c6-c5.
2. Ligesaa.	
1.	K d4-d3.
2. L d2-et mat.	
1.	T c6-c4 x
2. D e6-e4 mat.	
1.	T c6-c4 x
2. D e6-d6 x mat.	
1.	T f1-f5.
2. L d2-b4 x mat.	
1.	Lige gyldig.

Vejrforholdene paa Landbohejskolen
fra den 18. til den 24. Juni 1896 inkl.

Dato	Middelvarme Celsius	Højeste Varme Celsius	Laveste Varme Celsius	Fugtighedsgrad Kl. 8 i pct.	Lufttryk Millimeter	Regnhøjde Millim
18	24,1	30,4	16,0	71	758	3,0
19	17,5	21,9	12,0	63	65	0,0
20	18,0	22,4	13,0	60	66	2,0
21	12,9	18,8	9,0	91	60	3,5
22	11,7	17,6	10,0	73	55	12,6
23	12,8	16,5	9,8	71	56	2,3
24	14,7	19,4	9,4	65	59	0,0

Anm. Lufttrykket bestemmes ved Aflesning Kl. 8 Morgen. Døgnnet regnes fra 8-8 Morgen — 5 Gr C = 4 Gr. K. — 100 Millim. = omtrent 46 danske Linier.

Brødrene Struve & Co.

Silke- & Garderobe-Farveri samt kemisk Tøjrensings-Anstalt, Fabrik: Nyhavn 31, Filialer: Kjøbmagergade 62, Fælledvej 4, Slapelsegade 1, Vesterbrogade 33.

Telefon 1220.

Flag, Vimpler

af ekstra Flagdug anbefales. Grundlagt 1797.

Oluf Schæbel. Værksted og Udstillingslokale: Gl. Kongevej 131-33, Kunst- og Kleinsmedemester. Pengeskabsfabrikant. T 2938.

F. W. HEY'S KRONE-COGNAC

kan faas overalt. 1 Kr. pr. Flaske.

Spirittine

Balsam og Inhalent er paaviselig et uvurderligt Husraad imod *Forkølelse, Nervedidelse, Gigt og Rheumatisme, Halsstygge, Bronchitis, Influenza, Hoste, Asthma samt til alle Bryst- og Lungesygdomme.*

Talrige originale anbefalinger ere til Eftersyn.

Inhalation tilraades af Lægerne.

Næsten alle Apotheker har Spirittine.

Generalagent for Europa er:

Vilh. Jensen,

Frederiksborggade 48, Kbhavn K.

Spirittine bør findes i alle Hjem.

Send et 4 Øres Frimærke og forlang Prospekt tilsendt.

Læger.

Sygegymnastik. Massage, Electricitet.

Træffes 1-3 hver Søndag Vøstre Boulevard 9 (Ny Rosenborg). **Abrh. Clod-Hansen**

Dyrlæge K. V. Ramlau, Bredgade 58, 1ste Sal. — Telefon 4174. **Hundesygdomme.**

Tandlæge **Carl Christensen,** Kjøbmagergade 1, Brotandsæt — Kunstige Tandkroner.

Tandlæge **Wihl. Amsinck,** Vesterbrogade 45.

Tandlæge **KIERSGAARD,** Nygade 7.

Tandlæge **Binderkrantz,** Nørregade 38.

Enhver økonomisk Husmoder anbefales at prøve følgende Sæber: **Affalds-Sæbe i Kartons à 1 Pd. Kr. 0,50. Royal Windsor Soap — 1,00. Extra Toilettesæber Nr. 724, 1 seks Parfumer og Farver — 1,50.** og henledes Opmærksomheden paa at efterse, om Kartonen (Omslaget) er paatrykt ovenstaaende Varemærke.

N. N. Blumensaadt, Odense.

Undertegnede fører et fuldstændigt assorteret Udvalg af **N. N. Blumensaadts Toilette- og Vadske-Sæber.** **Brødr. Berg,** Amagertorv 14. Telefon 1417.

Pianofabrik, Amallegade 6.

Illustreret Prislister gratis og franko.

Hakkemose Fajanceovne. Vesterbrogade 2 B.

Dansk Fabrikat. 50 pct. Kulbesparelse Solid Opsætning.

Vore danske Ovne give **sund, behagelig Varme** og overgaa tysk Chamotte og Fajance i Holdbarhed. Reparationer udføres.

Bliv smuk

thi et af Sundhed og Skønhed straalende Ydre har en uimodstaaelig Tiltrækningskraft, hvorimod et gultent, fregnet og skjoldet Ansigt virker frastødende.

Den berømte Sæbe „**Oriente Blomst**“ faar *kinden til at straalet af Sundhed*, hvadenten Huden er lys eller mørk, og meddeler *Ansigtet, Hals, Arme og Hænder udsøgt Skønhed*. I forbausende kort Tid bortager den *Filipenser og Fregner*, ligesom *Rødhed, Ruhed og sprukken Hud fortager sig, og Dannelsen af Rynker forebygges.* *Mødre, som agte paa deres Børns Sundhed og Skønhed, bør aldrig benytte anden Sæbe.*

Faas A **50 Øre** pr. Stk. i efterstaaende autoriserede Udsalg: d'Hrr. Hof-Urtekræmmer **Salomonsen,** Bredgade 31, **Alfred Hassing,** St. Kongensgade 49, **H. C. Nygaard's Efterf.,** Nørrebrogade 23, **F. Meyer,** Falkoneralléen 31, **A. Krüger,** Gl. Kongevej 53 B., **Chr. Juul Brunn,** Gl. Kongevej 132, **H. Trojel,** Vesterbrog 73 A., i de *bekendte Depoter i Provinserne og i Central-Depotet* **Lille Kongensgade 34, I. S.**

Thorsens Gas-Stege,

Bage- og Kogeovne ses daglig Kl. 8-8. Hver Torsdag Kl. 1-4 vises Stegning, Bagning og Kogning, Gl. Kongevej 80. Højeste Udmærkelse paa Bageri- og Konditorudstill. i København Juni 1895. Brusebade- og Karbadeanlæg udføres.

Chr. & Vald. Plum, Møbel-Etablissement,

7 Tordenskjoldsgade 7.

Medaille Malmø 1881. Medaille af 1ste Klasse Kjøbenhavn 1888. Medaille af 1ste Klasse Chicago 1893.

Engelsk Stol 12 Kr.

R. Wengler, Amagertorv 7.

Illustr. Prislister og Fotografier af hele Møblements tilsendes franco.

Fine antike og moderne

Møblements.

Et stort Lager i original antike og moderne Møbler, antike Linneskabe, smaa udskaarne Skabe, Herreborde, indlagte Chatter, rococo og empire Borde, Sofaer, Stole, Kommoder, Spejle, Kister og Skrin m. m.

J. Petersen, Møbelfabrikant

Aabent fra 9-4. Adelgade 77 o. G.

W. Christiansen Største **Møbel Udstyr.** Lager. Østerfarimagsg. 9.

KUNST-SLØJD.

Største Lager i Danmark af Ahorn-Nødde-, Ege- og Pæretræs-Genstande til Udskaering, Brandmaleri og imiteret Indlægning, 100 forskellige Numre. Priskurant sendes. **Chr. Nielsen,** Snedkermester. Teglgårdsstræde 4, 2den Sal.

Kolding „Slots Bryg“

er den danske Ølsort, der ifølge tyske Rejsendes og Ølkendernes enstemmige Udtalelser kommer det ægte Münchener Øl nærmest.

Kjøbenhavn: Ølforretningen Thor.
Provinserne: De bekendte Forhandlere.

MAGASIN
Specialforretning
i **SENGE**
UDSTYR
& **HVIDE**
VARER

Stort
Udvalg
Hjørnet af
Hyskenstræde og
Frederik L. Petersen
VIMMELSKAFTET 35
MORFEUS

F. Demants Efterf.s

renommerede Forretning i frisk tilvirkede
1ste Klasses

Konfiterer og Chokolader

anbefales.

Frederiksberggade 3.

Telefon 1883.

Holger Danskesvej.

Dampvaskeriet „Victoria“.

Vore Toiletmidler ledsages
af **Anbefalinger** fra Læge-
autoritet og den danske
Scenes første Kunstnere og
Kunstnerinder.

Poudre Chaka,
Crème Chaka,

Eau de Toilette Chaka
ere de paalideligste Midler
til at fjerne alle Urenheder,
Fregner, Filipenser etc. i Hu-
den, gengive den dens ung-
dommelige Renhed og Blød-
hed og udvikle dens Skønhed

Fabrik-Mærke.

**Faas i de fleste Parfume-
og Materialforretninger.**

Parfumerie Hygiénique,
Toiletmidler til Sundhedsplejens Fremme,
Nørregade 6, Stuen.

Arab-Cycler.

250 Kr. Vesterbrogade 64.

Philip Jensen & Co.

Afbetaling indrømmes.

Kun Meiidams Kaffe.

Adelgade 34. Skoubogade 1.

Hovedekspedition: Nørregade 16.

I Stjernebet den 31. Maj deltog kun
2 Ryttere paa danske Cykler fra

Dansk Cyklemagasin

ved **J. P. Jacobsen.**

De opnaaede 2den og 6te Plads af 40 Deltagere.

Intet andet Fabrikat kan opvise et saa smukt Resultat.

Danske Cykler fra 175 Kr. til 285 Kr.

Jorcks Passage, Vimmelskiftet.

PILLER HOLLOWAY'S OG SALVE.

Pillerne

Rense Blodet, mildne
alle sygdomme af Lever,
Mave, Lænder samt
indvortes Sygdomme og
er af uvurderlig Nytte
i alle de Upasselig-
heder som Kvinder og
Børn ere underkastede

ALLES VEN.

Salven

Helbreder alle Been-
sygdomme friske og
gamle Saar samt Byl-
der, helbreder fuld-
ständig Bronchitis,
Halssyge, Hoste Forkø-
lelse Rheumatisme,
ophovne Kjørtler;
mod Hudsygdomme har
den ikke sin Lige.

Tilberedes kun i Etablissementet, No. 78, NEW OXFORD STREET, LONDON,
men sælges paa alle Apotheker i Verden.

Ludvigsen & Hermann,

Jærnstøberi og Maskinfabrik, Nørrebrogade 39.

1ste Klasses **Badeapparater, Vaske og Vandlaase. Vandklosetter**
efter engelske og amerikanske Typer.

Anlæg af denne Art ere udførte af os i de fleste offentlige Bygninger i Kjøbenhavn
og i mange private i By og paa Landet. Planer og Overslag udføres.

Opvarmnings- og Ventilationsanlæg.

Vore bekendte store Restaurations- og Herregaards-Køkkener og -Øvne. Store Kirkeovne.

Grundlagt 1788.

Lorentz Petersen.

Kongelig Hof-Vinhandel,

66, Store Kongensgade 66, Kjøbenhavn.

Forretningsprincip: Vinenes fuldstændige Lagring. Telefon: 373

Fabrik Mærke.

H. Nestlé's Børnemædmel.

28 Aars heldige Resultater.

34 Udmærkelser,

hvoriblandt 13 Æresdiplomer og 15 Guldmedaljer.

Talrige Vidnesbyrd fra de største medicinske Autoriteter.

Fuldstændigt Næringsmiddel for smaa Børn.

Erstatning for Modermælken, letter Afvænningen, er
let og fuldstændig fordøjeligt og kan derfor ogsaa an-
befales voksne som Næringsmiddel under Mavelidelse. Som Beskyttelse imod de
talrige Eftergjørelser bærer hver Daase Opfinderens Underskrift: **Henri Nestlé, Vevey**
(Schweiz).

Faas i alle Apotheker og Materialhandlere.

Hoveddepot for Danmark: **Alfred Benzon, Kjøbenhavn.**

Firmaet Nestlé tilkjendtes paa Verdensudstillingen i Paris 1889 de højeste

Udmærkelser: en **stor Præmie** og en **Guldmedalje.**

Schädtlers Sygekasse,

oprettet den 1ste Juni 1867 og udbredt over hele Landet.

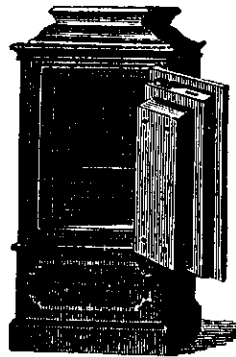
Bestemmelser og nærmere Oplysninger ogsaa angaaende Indtegning i Pro-
vinserne faas paa **Kontoret: Højbroplads 21, 1. Sal.** Telefon 3470.

Have- og Gravgelændere

saavel af smedet Jærn som af Jærntraad, lev. fra 4 Kr. pr. løbende Al., samt
elegante og billige Jærnporte. Ill. Priskurant tilsendes. Ordres til Provin-
serne ekspederes. **V. Fiedler, Niels Ebbesenvej 27.** Telefon 2790.

Ferd. Schæbel,
Mikkellbryggersgade 6,

anbefaler sit store
Lager af saavel
ekstra svære som
alm. solide

Jernskabe.

Dirkefri Doku-
ment- og ange-
kasser havas sta-
dig i stort Udvalg
til billige Priser.
Endvidere føres
Smedejerns Kopi-
presser. Kunst-
smedearbejde,
Gas- og Vand-

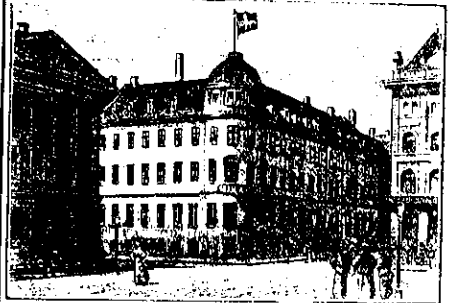
artikler samt Bygningsbeslag.
Medaille 1872 og 1888.

Carl Petersens
brune og grønne
bløde

Sæber

ere de bedste

Kjøbenhavn.
Hotel „Monopol“.

Kongens Nytorv, Hj. af Vingaardstr.

Moderate Priser. Elektrisk Lys overalt.

I. Klasse Underbeklædning faas, naar
man køber Fox-Normal, kun hos C. Jes-
persen, Kjøbmagergade 34. Telefon 4315.

Kehlets
Konkurrence-Chokolade
1 Kr. pr. Pd.

Kehlets
Frokost-Chokolade
1 Kr. 20 Øre pr. Pd.

Kehlets
Extrafine Kage-Chokolade
1 Kr. 40 Øre pr. Pd.

Faas hos de fleste Handlende i Danmark.

Smagfulde Krands
og Palmedekorationer

(saavel elegante som billigere) forsendes
overalt **emballage- og porto frit**, naar Be-
løbet er over 3 Kr., der indsendes med
Rekvitionen.

Dæhnfeldts Blomsterforretning,
Odense.

